

המפתח

לחיות באור הפרשה

עם תורה דעתיקה
סתימאה דעתיקה
לאתגליא לעתידי-לבא

י"ז בעז"ה ע"י "מכון אור האורות"
רבינו נחמן מברסלב זיע"א

האורה

B48148@gmail.com

ל'לקוטי-מוהר"ן' על התורה ומועדיה

עם 'לקוטי-תפלות' על הפרשה

- לעשות מהתורה: 'תפלות' - ולהעלות שעשועים פאלו להשם-יתברך שלא עלו לפניו מימות עולם -

גליון 120

פרשת בלק תשב"א

ענין שבעה-עשר בתמוז ובין-המצרים

אונקלוס: "דברבי עשו" - בחינת הרב דקלפה' -
ומהם מקבלין הרשעים ה'רוח', והוא בחינת 'רוח
הטמאה' וכו'.

אך הדבוק בצדיקים - מקבל ה'רוח-הימים',
'שלמות החסרון', מהצדיק וה'רב דקדשה'.

"ויאמר מואב אל זקני מדין" (במדבר כב, ד)

ב. ברנת-השחר ה, עב-פג-פה (על-פי לקוטי-
מוהר"ן ח"ב ד, ז'את הערבים) - 'בלק' ו'בלעם', הם
בחינת 'חיות-רעות' ו'מצח-הנחש' - שרוצים
להתגבר בכל-פעם פנגד ישראל עם קדוש, על שהם
חזקים באמונת-הרצון.

"בלק" - הוא בחינת 'חיות-רעות', 'חכמי-הטבע',
הדורסים וטורפים וכו'. ו"בלעם" - הוא בחינת
'שרש חכמת-הטבע', בחינת 'מצח-הנחש' בעצמו.
ו"יניקתם" - הוא מזקני-הדור שאין בהם שלמות.

וזה (במדבר כב, ד): "ויאמר מואב אל זקני מדין
וכו', ובלק בן צפור מלך למואב" וכו'. "בלק
מלך מואב" - זה בחינת 'חיות-רעות' הדורסים
וטורפים פנ"ל.

פרשת בלק

"ויגר מואב מפני העם מאד - פי רב הוא"

(במדבר כב, ג)

וכל חכמתא דהוה ידע, בהווא 'צפור' הוה ידע וכו'. איהו אמר 'העם',
וצפרא אתיב 'ישראל'. איהו אמר 'מאד', וצפרא אתיב 'רב' - על שום
'רב עלאה' דאזיל בהו. שבעין זמנין צפצפו דא ודא, איהו אמר 'דל',
וצפרא אמר 'רב'. פדין דחיל, דכתיב: "ויגר מואב מפני העם מאד פי
רב הוא" - 'רב הוא' ודאי וכו'. מאי 'מאד' - יתיר ממוותא.

"פי רב הוא" - דהא פדין איהו הוה 'רב', ו'רב' הוה זעיר, דכתיב
(עובדיה א, ב): "הפה קטן נתתיך בגוים". ו'ישראל' הוה 'רב' באתר
'עשו', דכתיב ביה (בראשית כה, כג): "ורב" [יעבד צעיר]. וכו'. ועל דא
"את כל אשר עשה". ועל דא "פי רב הוא" - באתר ד'רב בונרא
קדישא', דכתיב (שמות ד, כב): "בני בכרי ישראל". (זהר בלק קפד: קפה.)

א. ח"א ת, ב-ג - עקר ה'רוח-הימים' מקבלין
מהצדיק והרב שבדור וכו'.

אך רשעים "הדוכרים על צדיק עתק בגאונה ובוז"
(תהלים לא, ט), מאין מקבלין הם ה'רוח' להשלים
החסרון?!

אך דע: שיש רב דקלפה, והוא בחינת 'עשו', כמו
שכתוב ב'עשו' (בראשית לג, ט): "יש לי רב". והוא
בחינת (שם לו, מ): "אלופי עשו", וכמו שתרגם

ועל־כן הוא בחינת **"מלך מואב"** - פי עקר התגברותם, הוא על־ידי **"תאות־נאוף"** שהוא בחינת **'מואב'**, שנמשכים מבחינת **"מצח אשה זונה"** (ירמיה ג, א), שהוא **"המעשה של בנות לוט"** (בראשית ט). ועל־כן גם עתה רצו להכשיל את ישראל על־ידי **'בנות מואב'** - פי עקר טעות ה'מחקרים' של 'חכמי־הטבע', הוא על־ידי שהם פרוכים מאד אחר תאוה זאת.

ועל־כן לקחו עצה מ'זקני מדין' - זה בחינת זקני הדור שאין בהם שלמות וכו' - שעל־ידם מתגבר ה'דין' וה'רגז', הפך ה'רצון', כמו שכתוב שם בהתורה.

ועל־כן נקראים: **"זקני מדין"** - לשון 'דין' ו'רגז'. פי **'זקנים דקדשה'**, מתחדשים בכל יום וכו', פי מתגברים להוסיף בכל יום קדשה ודעת, ולהתחיל לעבד השם־יתברך בכל יום מחדש וכו', ועל־ידי־זה ממשיכין רצונות טובות וחסדים חדשים בכל יום וכו'.

פי עקר פח ה'יצר־הרע' הוא מ'דינים' ו'רגז'. ו'בכל יום יצרו של אדם מתגבר עליו" (ספד נב. קדושין ל:), ומי שאינו מתגבר כנגדו כראוי - נדמה לו כאלו אפס תקנה חס־ושלום לעמד כנגדו, פי כבר נזקן במעשיו וברגילותיו וכו', פי ה'יצר־הרע' נקרא: **"מלך זקן וכסיל"** (קהלת ד, יג). **ועל־כן הזהיר רבנו ז"ל מאד מאד וצעק בקול גדול: "לבלי להיות זקן חס־ושלום"** (שיחות הר"ן נא).

אבל המקרבים לה'צדיק־האמת, שהוא בחינת זקן־דקדשה' - הם נזהרים לבלי לפל חס־ושלום לידי זקנה לעולם. ואיך שהוא איך שעובר על האדם בכל יום, הם מאמינים שכל יום ויום שבא לעולם הוא ענין חדש לגמרי, פי **"השם־יתברך מחדש בטובו בכל יום תמיד מעשה בראשית"** (תפלת שחרית), ומאמינים בחסדו הגדול שאינו נפסק לעולם וכו'.

ועל־ידי־זה מתגברים בסיוע דלעלא - להוסיף בכל יום אור קדשה ודעת, שעל־ידי־זה מאיר ה'תגלות־הרצון' בכל יום יותר ויותר.

אבל להפך: **'זקני הדור שאין בהם שלמות'**, הם בחינת **"זקני מדין"**, בחינת 'תקף הדין והרגז' וכו'. ומתם נטל עצה **'בלק ומואב'**, שהם בחינת **'חיות־רעות'**, בחינת **'חכמי־הטבע'**, כנ"ל.

וזה שאמרו רז"ל (במדבר־רבה כ, ד): **"והלא מעולם הם שונאים זה את זה"** - פי אלו ה'זקנים שאין בהם שלמות, בחינת **"זקני מדין"** - אף־על־פי שאין בהם שלמות כראוי להוסיף קדשה בכל יום, אף־על־פי־כן עדין הם בבחינת **'אנשים פשרים'**, ואינם חפצים בחכמות־חיצוניות של ה'חיות־רעות' הנ"ל, וחולקים עליהם, והם תמיד שונאים זה את זה, אבל אף־על־פי־כן הם עושים שלום זה עם זה, להתיעץ על **'בני־ישראל הפשרים'** הדבקים בה'זקן־דקדשה'.

ועל־כן היתה עצתם: לקרא את **'בלעם'**, שהוא בחינת **'מצח־הנחש'**, **'שרש חכמת־הטבע'** - כדי שה'חיות־רעות' הנ"ל, יקבלו חס־ושלום פח משרשם. ועל־כן התיעצו עם **"זקני מדין"**, שהם בחינת **'זקני הדור שאין בהם שלמות'** - פי משם יניקת **'מצח־הנחש'** וכו"ל.

ובאמת היתה אז עת צרה וסכנה גדולה, כמו שכתוב ב'זהר־הקדוש' (בחקותי קיב: בלק רי: ריא:). אך השם־יתברך הפר עצתם וקלקל מחשבתם, על־ידי גדל כחו של משה, שנכלל ב'רצון העליון' כל־כף, עד שפעל: **"שהשם־יתברך ברחמיו לא פעם כל אותן הימים"** (ברכות ז).

פי כל כחו של בלעם היה: **"שהיה יודע מתי הקדוש ברוך הוא פועם"** (שם), פי כל כחו היה מ'פעם' ו'זעם' ו'רגז', הפך ה'רצון'. אבל **"השם־יתברך ברחמיו לא פעם וזעם כל אותן הימים"** - עד שברחמיו העצומים עקם את פיו והפך את הקללה לברכה.

"עתה ילחנו הקהל את כל סביבתינו, בלחך השור את ירק השדה" (במדבר כב, ד)

ג. לקוטי־הלכות, ברכת־השחר, ה, פד (על־פי לקוטי־מזרחן ח"ב ד, זאת הערבים) - **"עתה ילחנו 'הקהל' את כל סביבתינו, בלחך השור את ירק השדה"** (במדבר כב, ד) - שמתיראים: **שה'קהל־הקדוש' של ישראל הפשרים, המאירים 'התגלות־הרצון' מחדש בכל יום - שילחנו ויעקרו כל הסבובים הרעים שלהם של ה'חיות־רעות', שהם 'חכמי־הטבע', שמסבבים את דרכי התורה האמתית בסבובים רעים שלהם, בבחינת (תהלים יב, ט): "סביב רשעים יתהלכון" - ועתה זה 'הקהל־הקדוש' רוצים ללחכם ולעקרם לגמרי.**

- עֲנִין 'בִּלְק' ו'בִּלְעַם' -

ד. לקוטי-הלכות, ברנת-השחר ה, עב-עג
 (על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב ד, זאת הערבים) - **'בִּלְק'**
ו'בִּלְעַם', הם בחינת 'חיות-רעות' ו'מצח-הנחש' -
 שרועים להתגבר בכל-פעם פנגד ישראל עם קדוש,
 על שהם חזקים ב'אמונת-הרצון'.

כי **"בִּלְק" - שבא ללך דמן של ישראל** (פסיקתא
 זוטרתא פרשת בלק) - הוא בחינת 'חיות-רעות',
'חכמי-הטבע', הדורסים וטורפים רבים מבני עמנו
 - בחינת המסיתים והמדיחים וכו'.

אבל כל כח ב'בלק', הוא מ'בלעם-הרשע' - שהוא
 בחינת 'שרש חכמת-הטבע', בחינת 'מצח-הנחש'
בעצמו - שהוא בחינת 'רשע ירא' [א פרומער רשע],
 שהראה עצמו כצדיק וכפרוש, ולא רדף אחר הזנות,
 ובאמת היה מאוס תועבותיו יותר מכלם, כי
"בצנעה עשה מעשה אישות עם אתונו" (סנהדרין
 קה:).

וכן נמצאים גם עתה רשעים כאלה, בראשי-הפנות
 שלהם, וברבם נודע אחר-כך לכל, דרכיהם
 ומעשיהם הרעים, וכנפר מתוך ספריהם ודעותיהם
 הרעות שהם חותרים לסתר חסוֹשֶׁלּוֹם כּל דרכי
 התורה והאמונה הקדושה וכו'.

ועל-כן נקרא: 'בלעם' - שרוצה לבלע' ולהעלים
ולהסתיר הכל.

וזה שאיתא בדבריו ז"ל (ח"א לו - מובא להלן):
"ש'בלע"ם' הוא בקלפה, פנגד כל התורה שנתנה
על-ידי 'משה-רבנו' - ב' פנגד ב' דבראשית
'התחלת התורה', ל' פנגד 'סוף התורה' שמסימת
ב'ל', ע' פנגד ע' פנים, מ' פנגד מ' יום שנתנה
תורה".

הינו: שהיא קלפה טמאה כל-כך, שרוצה להסתיר
 ולהעלים נפלאות נוראות ונשגבות כאלה,
 שמבארים באתגליא ובאתכסיא בכל התורה כלה
 מן ב' ד'בראשית" עד ל' של "לעיני כל ישראל",
 וכו', ולומר: שהכל מרמז על דברי חכמות היונים
 אריסטו וחביריו ימח-שמם וכו' - כי הוא בחינת
 'מצח-הנחש', 'שרש חכמת-הטבע', וכנ"ל.

ועל-כן פשראה בלק שישראל מתגברים שלא
 בדרך-הטבע, עד שלא היה לו כח בעצמו לנצחם -

וזהו: **"בלחך השור את ירק השדה"** - הינו
 שאמרו: שה'קהל-דקדשה' של ישראל, רוצים
 ללחכם ולעקרם משרשם - כמו ממש שהם
 עוסקים ללחך את 'סטרא-דקדשה', וזהו בחינת
"בלחך השור" וכו', שהוא בחינת **"שור המזיק,**
שור המועד" (זהו בלק כפו), שהוא בחינת **'חטא**
העגל' שעשו עבודה-זרה, הפך הרצון, בבחינת
 (תהלים קו, ט): **"וימירו את כבודם בתבנית שור**
אוכל עשב".

כי **"שור הוא בחינת קלפה קלפה חזקה מאד"** (זהו שם),
 בחינת **"תולע"** (לקוטי-תורה תרומה), שרוצה להתגבר
 בכל יום חסוֹשֶׁלּוֹם וכו' (פרי-עץ-חיים, עולם-העשיה
 פ"א).

וזהו: **"בלחך השור את ירק השדה"** - כי זה
 ה'שור-המזיק', בחינת ה'חיות-רעות' שהם **'חכמי-**
הטבע' - עקר התגבורתם הוא על ילדי ונערי בני-
 ישראל, לחנכם חסוֹשֶׁלּוֹם מנעוריהם, באשר כבר
 דרסו וטרפו ועקרו כמה וכמה מהם שיצאו מן הדת
 לגמרי, כל מי שיצא מבתי-כנסיות שלהם הרעה,
 כמפרסם לעין כל.

וזה בחינת: **"ירק השדה"** - כי **נפשות-ישראל'**
 נקראים **'צמחים'**, כמו שכתוב (יחזקאל טז, ז): **"רבבה**
כצמח השדה נתתיו", ואלו הילדים והנערים הם
 בחינת **"ירק השדה העליונה"**, בחינת (בראשית יד, יד):
"וירק את הניכיו", "שהוריקן בתשובה" (בראשית-
 רבא מג, ב).

ואם היו מתגדלים בדרכי ישראל הפשרים, ללמד
 חמש עם פרוש רש", וגמרא ופוסקים, וספרי-מוסר
 הקדושים - היו מתגדלים מהם פרות נפלאים,
 בחינת (תהלים קז, לז): **"ויזרעו שדות ויטעו כרמים**
ויעשו פרי תבואה" וכו'.

ואלו ה'חיות-רעות', בחינת **"שור-המזיק"** - הם
 עוסקים ללחכם ולעקרם מנעוריהם חסוֹשֶׁלּוֹם.
 וזהו בחינת: **"בלחך השור את ירק השדה"** -
 הינו: כמו שה'שור-המזיק', פגם-הרצון, עוסק
 ללחך בחינת **"ירק השדה"** הנ"ל - כמו-כן עתה:
"ילחכו ה'קהל-דקדשה" הנ"ל **"את כל**
סביבותינו", דהינו: מה שאנו עוסקים לסבב את
 הקדשה, וכנ"ל.

שָׁלַח אַחֲרָי 'בַּלְעָם' שֶׁהוּא 'שָׂרֵשׁ חֲכַמַת־הַטְּבַע', אוֹלִי בְּכַחוּ יוֹכֵל לְנַצְחֵם חֲסִי־וְשָׁלוֹם.

זֶה שֶׁפָּתוּב (זֶהר בַּלֵּק קפד: קצט): **"שֶׁעֲבָדָא דְבַלְק הִיָּה בְּעֲבָדָא עַל־יַדֵּי אִיזָה גּוֹף טָמָא וְכוּ', וּמַעֲשֵׂה בַלְעָם הִיָּה רַק בְּפִיו"**.

פִּי 'בַּלְק' הוּא בְּחִינַת 'חַיּוֹת־רַעוּת' שֶׁמִּתְגַּבְּרִים עַל־יַדֵּי 'תַּאֲוֹת הַגּוֹף' וְכוּ'. וְ'בַלְעָם' הִיָּה טָמָא יוֹתֵר וְיוֹתֵר, וְהַתְּחַבֵּם יוֹתֵר, וְהַחֲבִיא וְהַסְתִּיר רַשְׁעָתוֹ, וְכָל כַּחוּ הִיָּה 'בְּפִיו', שֶׁהִיָּה יוֹדֵעַ בְּשָׂפִים וּשְׁמוֹת הַטְּמָאָה הַרְבֵּה וְכוּ', וְכָל הַחֲכָמוֹת שֶׁל 'חֲכַמֵּי־הַטְּבַע' שֶׁל כָּל הַמְּחַקְרִים שֶׁל עֲכָשׁוּ הַכּוֹלִים בָּהֶם וְכוּ', בְּחִינַת **'מִצַּח הַנְּהַשׁ' פּנ"ל**.

"פִּי הַפִּיתָנִי זֶה שָׁלַשׁ רַגְלִים" (בַּמְדָּבָר כב, נח)

ה. לְקוּטֵי־הַלְכוּת, בְּרַפַּת־הַשְּׁחֹר ה, פ (עַל־פִּי לְקוּטֵי־מִזְהָר"ן ח"ב ד, וְאֵת הָעֲרַבִּים) - **"פִּי הַפִּיתָנִי זֶה שָׁלַשׁ רַגְלִים"** (בַּמְדָּבָר כב, נח), **"אַתָּה מִבְּקִשׁ לְעֵקֶר אֲמָה הַחוֹנְנֶת שָׁלַשׁ רַגְלִים בְּשָׁנָה"** (בַּמְדָּבָר־רַבָּה כ, יד). הַזְכִּיר זְכוּת וְכַח הַ'שָּׁלַש־רַגְלִים' דִּיקָא - פִּי הֵם **"מוֹעֲדֵי ה' מִקְרָאֵי קֹדֶשׁ"** (וַיִּקְרָא כג, ד), שֶׁקּוֹרְאִים וּמְגַלִּים אֵת הַרְצוֹן. וְהוּא רָצָה לְבַטֵּל זֹאת, וּלְהַכְחִישׁ בַּרְצוֹן חֲסִי־וְשָׁלוֹם, פִּי הִיָּה בְּחִינַת 'מִצַּח־הַנְּהַשׁ'. (עֵינַי לְעֵיל בְּעֵינַי בַּלֵּק וּבַלְעָם).

- עֵינַי 'פַּח הַבְּחִירָה' אֶצֶל 'בַּלְעָם הַרְשָׁע' -

ו. לְקוּטֵי־הַלְכוּת, בְּרַפַּת־הַשְּׁחֹר ה, עַח־פֹּא - עֵקֶר כָּל 'פַּח הַבְּחִירָה', רוֹאִין בְּפִרְשָׁה זֹאת שֶׁל 'בַּלְעָם', בְּעֵינַי הַלּוֹכוֹ לְקַלֵּל אֵת יִשְׂרָאֵל חֲסִי־וְשָׁלוֹם, וְאִיךְ הִתְנַהֵג הַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ עִמּוֹ.

פִּי הִיָּה רְצוֹנוֹ חֲזַק מְאֹד לְקַלֵּלֵם, וְאָמַר לָהֶם (בַּמְדָּבָר כב, ח): **"לִינּוּ פַח הַלִּיָּלָה"** - פִּי אֶף־עַל־פִּי שֶׁגָּלָה שֶׁהַכֵּל בִּיד הַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ, אֲבָל הֵלֵךְ בְּדַרְכּוֹ שִׁיּוּכַל לְהַמְשִׁיךְ רְצוֹנוֹ בְּרְצוֹנוֹ.

אֲבָל הַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ חָמַל עַל יִשְׂרָאֵל, וְאָמַר לוֹ בְּפִרוּשׁ (שָׁם שָׁם, יב): **"לֹא תִלְךָ עִמָּהֶם"** וְכוּ', וְאֶף־עַל־פִּי־כֵן לֹא שָׁב מִרְשָׁעוֹ לְגַמְרֵי, וְאָמַר (שָׁם שָׁם, יג): **"פִּי מֵאֵן ה' לְתַתִּי לְהֵלֵךְ עִמָּכֶם"**, וּפִרְשׁ רַש"י: **"שָׂרְמַז לָהֶם שִׁישְׁלַח שָׂרִים רַבִּים וּגְדוֹלִים מֵהֶם"**. פִּי סָבַר: אוֹלִי יוֹכֵל לְהַתְּגַבֵּר בְּרְצוֹן חֲזַק כָּל־כָּף, עַד שִׁיִּמְשִׁיךְ

רְצוֹן הָעֲלִיּוֹן בְּרְצוֹנוֹ חֲסִי־וְשָׁלוֹם, לְקַלֵּל חֲסִי־וְשָׁלוֹם אֵת יִשְׂרָאֵל.

וְאֵז בְּשָׂבָאוֹ שְׁנִית, וְרָאָה הַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ עֵצֶם רְצוֹנוֹ הַטָּמָא לִילְךָ, אָמַר לוֹ הַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ (שָׁם שָׁם לז): **"לִךְ עִם הָאֲנָשִׁים וְאַפְסֵם אֵת הַדְּבָר" וְכוּ' - וְאֶף־עַל־פִּי־כֵן (שָׁם): "וַיִּלְךָ בַּלְעָם" וְכוּ', "אָמַר שָׂמָא אֶפְתָּנוּ וַיִּתְרַצָּה" (רש"י).**

וְאַחֲרֵי־כֵן בְּשֶׁהֵלֵךְ - עָמַד אֶתּוֹנוֹ שְׁלֹש־פְּעָמִים, וּלְחָצוֹ עַל־יַדֵּי הַמַּלְאָךְ שִׁיָּצָא לְקִרְאָתוֹ לְעַכְבּוֹ - וְהוּא לֹא שָׁת לְבוֹ גַם לְזֹאת, וְהֵלֵךְ לְדַרְכּוֹ הָרַע.

עַד שֶׁגַם אַחֲרֵי־כֵן (שָׁם שָׁם, נח): **"כִּשְׁפָּתַח ה' אֵת פִּי הָאֲתוֹן" וְדַבֵּר עִמּוֹ וְהוֹכִיחוֹ, וְאַחֲרֵי־כֵן (שָׁם שָׁם, לא): "נָלַח ה' עֵינָיו וְרָאָה אֵת הַמַּלְאָךְ נֹצֵב לְקִרְאָתוֹ וְהִרְבּוּ שְׁלוֹפָה בִּידוֹ", וְאָמַר לוֹ בְּפִרוּשׁ (שָׁם שָׁם, לב): **"פִּי יֵרַט הַדֶּרֶךְ לְנִגְדֵי" וְכוּ' - אֶף־עַל־פִּי־כֵן לֹא רָצָה לְבַטֵּל רְצוֹנוֹ, וְאָמַר (שָׁם שָׁם, לד): "וְאִם רַע בְּעֵינֶיךָ אֲשׁוּבָה", "כַּמְתָּרִים לְפָנַי הַמְּקוֹם" (בַּמְדָּבָר־רַבָּה כ, טז), וְהַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ הִשִּׁיבוֹ בְּרְצוֹנוֹ (שָׁם שָׁם, לה): **"לִךְ עִמָּהֶם"**.****

וְהַכֵּל מִחֲמַת הַ'בְּחִירָה' - כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַז"ל (מְכוּת י): בְּפִרְשָׁה זֹאת: **"בְּדֶרֶךְ שֶׁאָדָם רוֹצֵה לִילְךָ מוֹלִיכִין אוֹתוֹ"**. - וְכִי שְׂרוּצָה לְתַת לֵב בְּפִרְשָׁה זֹאת, יוֹכֵל לְהַבִּין הַיֵּטֵב עַד הַיֵּכָן 'פַּח הַבְּחִירָה' וְכוּ'.

וְזֶהוּ כָּל עֵינַי הַ'חַיּוֹת־רַעוּת' וְ'מִצַּח־הַנְּהַשׁ', שֶׁהֵם 'חֲכַמֵּי־הַטְּבַע' וְ'שָׂרֵשׁ חֲכַמַת־הַטְּבַע' שֶׁמִּתְגַּבְּרִים עֲכָשׁוּ בְּכָל־פְּעַם - וְכָל הַהוֹלְכִים בְּדַרְכֵיהֶם נִתְעָה וְנִשְׁמָן לָבָם, עַד שֶׁנִּדְמָה לָהֶם בְּכָל־פְּעַם עַל־פִּי דַרְכֵיהֶם, שֶׁהוּא כְּדַעְתָּם הָרַעָה.

עַד שֶׁמֵּהִפְכִּים הַשְּׁקָרִים וְהַפְּזָבִים הַיְדוּעִים לְאֵמַת, וְאוֹמְרִים: **"שֶׁפִּדְבְּרֵיהֶם הוּא הָאֵמַת, וְכּוֹנְנָתָם רַק אֶל הָאֵמַת!"** וְאוֹמְרִים: **"שִׁזְהוּ דֶרֶךְ הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, לְפָרְשָׁה בְּדַרְכֵיהֶם הָרָעִים!"** - מַה שֶׁהַכֵּל רוֹאִים עֵינַי בְּעֵינַי, אִיךְ הֵם פּוֹרְקֵי־עַל לְגַמְרֵי, וְכָל כּוֹנְנָתָם לְבַטֵּל וּלְהַשְׁכִּיחַ אֵת הַתּוֹרָה לְגַמְרֵי חֲסִי־וְשָׁלוֹם - וְכָל זֶה מִחֲמַת גְּדֹל 'פַּח הַבְּחִירָה' פּנ"ל.

וְהָעֵקֶר: פִּי הַכֵּל תְּלוּי בְּרְצוֹן הָאָדָם - הַיְנוּ: שֶׁהַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ מְסַר הַבְּחִירָה לְאָדָם. וְכִמוֹ שִׁישׁ פַּח בְּאָדָם לִילְךָ אַחַר תַּאֲוֹתָיו חֲסִי־וְשָׁלוֹם, אוֹ לְהַפְּךָ - לְשַׁבֵּר וּלְבַרֵּחַ מֵהַתַּאֲוֹת וְלְסוּר מִרַע וּלְעֲשׂוֹת טוֹב - כֵּן יֵשׁ

לו פח להתגבר ברצונו, עד שבביכול יכריח רצונו יתברך למלאות תאוותו ורצונו הרע, וכמו שרואין בזה נפלאות תמים דעים למי שמשים לב על-זה, וכו' וכו'. (עיין בפנים, אריכות מתק לשונו כמה משלים לצד הטוב ולהפך).

אך החלוק וההפרש יכולין הכל להבין - כי זה האיש הפשר, כל יסוד פונתו ורצונו הוא בשביל התכלית האחרון וכו'. וזה ההפך, משים כל מגמתו ורצונו לתאוות עולם-הזה ושרירות לבו הרע, ו"בדרך שאדם רוצה לילך מוליכין אותו" בנ"ל, וכמו שאמרו רז"ל (יומא לה): **"הבא לטהר מסייעין לו, הבא לטמא פותחין לו"**.

ואזי השם-יתברך מזמין לכל אחד סבות וסברות וחכמות בדעתו שיוכל לעשות ברצונו, עד שיש לו פח להחולק והבופר וכו' לומר סברות וחכמות של הבל, להטעות עצמו ואחרים מן האמת ולומר שהאמת אתו, אבל "האמת עד לעצמו, והחפץ באמת רואה היכן האמת-לאמתו".

וזה בחינת **'פתיחת פי האתון'** - שהשם-יתברך פתח פי האתון, והיא בעצמה הוכיחה אותו. שנעשה גם שלא היה מעולם.

פי בזה הראה לו השם-יתברך, מאין נמשך פחו הטמא לפעל פעלות רעות, כי המשיך הזהמא על-עצמו כל-כך על-ידי 'תאוות-נאות' בזהמא בזאת עם בהמה, עד שעל-ידי-זה היה לו פח דסטרא-אחרא בפיו הטמא.

פי כן מנהיג השם-יתברך עולמו - שמי שרוצה לפעל פעלות בקדשה, צריך שיהיה פרוש וקדוש גדול מאד כמו 'משה-רבנו' עליו-השלוש וכו', ולהפך בטמאה, היה 'פח בלעם' דיקא, על-ידי שטמא עצמו כל-כך וכו'.

ובזה הראה לו השם-יתברך - שאין פחו הטמא חס-ושלום ממנו ומעצמו, רק הכל ברצון השם-יתברך שברא העולם ברצונו בחק בזה, שיהיה פח להאדם להמשיך בבחירתו פחות העליונים ברצונו.

אבל אף-על-פי-כן - הכל ביד ה' "פחמר ביד היוצר" (ירמיה יח, ז), כי אין מלבדו, כמו שאמרו רז"ל לענין פשפים (חליו ז) - רק שנותן להם פח לפי שעה בשביל הבחירה, אבל "אחר-כך גבי דיליה" (בראשית

רבה סז, ד), וכו'. (עיין עוד בפנים באות פב, בענין עצתו להכשילם בזנות).

"ההספן הספנתי" (במדבר כב, ל)

ז. ח"א ל, ד-נסוף - השכל התחתון, הוא בחינות מלכות, שהוא בחינות 'חכמה תתאה' שבכל עולם ועולם, שמנהיג אותו העולם. שזה השכל של ההנהגה והמלכות, הוא בחינת חכמה ושכל תחתון, כנגד השכל של השגות אלקות.

וזהו (בכורות ח): **"מישראל דספינא"** [ערוגת ספינים] - בחינת 'חכמה תתאה', בחינת מלכות, שהוא 'למוד' [שעל-ידי ה'חכמה תתאה' השכל התחתון, 'לומדים' ומשיגים השכל העליון, 'השגות אלקות'], בחינת (במדבר כב, ל): **"ההספן הספנתי"**, לשון 'למוד', פתרגומו: **"המילה אליפנא"**. [וכמו שכתוב שם בתחלת התורה: שצריך כל אחד לבקש מאד 'מלמוד' הגון כזה].

ח. ח"א לא, ד - היסורים שיש לאדם בדרך-כיס, היא בסבת גלגלי הרקיע וכו', פי "אין לה דבר מלמטה שאין לו פוכב מלמעלה" (בראשית-רבה י, ו) וכו'. ולפי ההתנוצצות הפוכבים על המקום, כן המקום מתנהג. - והכל תלוי בפרית. וזהו (ירושלמי ברכות פ"ד ה"ד): **"כל הדרכים בחזקת ספנה"**, בחינות (במדבר כב, ל): **"ההספן הספנתי"** - הינו: שה'דרך' תלוי ב'שמירת-הפרית'.

ט. ח"א לו, ב - "בלעם היה כנגד משה בקלפה" (זהר בלק קצג:) וכו'. ומחמת שהוא בקלפה, לפיכך הוא משקע ב'תאוות-נאות' ביותר, כמו שכתוב (במדבר כב, ל): **"ההספן הספנתי"**.
[תפלה א]

"לך עם האנשים" (במדבר כב, לה)

י. חיי-מוהר"ן תו - אפלו אם הוא ז"ל בעצמו מצוה ומסכים לבלי להיות אצלו על ראשי-השנה - חליכה להסתכל על זה, וצריכין לזהר מאד לבלי לשאל אותו שום שאלה על זה, פי הוא ישיב בודאי לבלי להיות, ואף-על-פי-כן בנקדת האמת לאמתו צריכין להיות דיקא.

וענין זה נוגע למה שאמרו רז"ל (מכות י): **"בדרך שאדם רוצה לילך מוליכין אותו"** - על פסוק (במדבר כב, לה): **"לך עם האנשים"**.

וְעֵנִין זֶה רְאִינוּ מִרְבֵּנוּ ז' ל כְּמָה פְּעָמִים, בְּפֶרֶט
בְּעֵנִין 'רֹאשֵׁי-הַשָּׁנָה' - שֶׁהִיוּ אֲנָשִׁים שֶׁהִיוּ לָהֶם
מְנִיעוֹת, וְשָׂאֲלוּ אוֹתוֹ. וְהִשִּׁיב לָהֶם: "שְׂלֵא יִהְיוּ עַל
רֹאשֵׁי-הַשָּׁנָה!"

וְהִתְחִילוּ לְהִתְעַקֵּשׁ: "הֲלֹא שָׁמַעְנוּ מִכֶּם גְּדֹל
הָאֲזָהָרָה לְהִיּוֹת אֲצִלְכֶם עַל רֹאשֵׁי-הַשָּׁנָה!" -
וְעָשָׂה עֲצָמוּ כְּמִקְפִיד עֲלֵיהֶם, וְגָעַר בָּהֶם: "שְׂלֵא
יִדְבְּרוּ יוֹתֵר!" - וְכֵן עָשָׂה, וְלֹא בָּאוּ עַל רֹאשֵׁי-הַשָּׁנָה.

וְאִף-עַל-פִּי-כּוֹ, אֲנַחְנוּ זְכִינוּ לְהִיּוֹת רִגְלִים לְעַמֵּד
לְפָנָיו, שָׁמַעְנוּ וְהִבְנֵנוּ בְּרִמְזוֹ וּבְפִירוּשׁוֹ: "שְׂפָנִימִיּוֹת
רְצוֹנוֹ אֵינוּ נֹחֶה בְּזֶה כָּלְלִי! - רַק הוּא מְכַרַח לֹאמַר
לָהֶם כֹּה, מִחֲמַת שְׂשׂוֹאֲלִים אוֹתוֹ עַל זֶה!"

וְכֵן נֹחֶה לְדוֹרוֹת: שֶׁכְּשֹׂאֲלִין לְהֶרֶב וְהַמְנַהֵיג עַל
דְּבַר שֵׁי שׁ בּוֹ כְּעֵין מְסִירַת-נֶפֶשׁ, צְרִיף לְהִשִּׁיב "לֹאוּ!"
- אִף-עַל-פִּי שְׂבָאֵמֶת לְאִמְתּוֹ רְצוֹנוֹ שֶׁיִּמְסַר נַפְשׁוֹ
וְיִשְׁבֵּר כָּל הַמְנִיעוֹת.

"מִן אֲרָם יִנְחֵנִי בְּלֶק" (בַּמִּדְבָּר כג, ז)

יא. ח"א יט, ד - "עֵץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע" (בְּרֵאשִׁית
ב, ט), זֶה לְשׁוֹן 'תְּרַגּוּם', שֶׁהוּא 'אֲמֻצְעִי' בֵּין 'לְשׁוֹן-
הַקֹּדֶשׁ' וְ'לְשׁוֹן שֶׁל שְׂבָעִין עַמְּמִין'. לְפַעְמִים הוּא
בְּחִינַת 'מִשְׁכִּיל', וְלְפַעְמִים בְּחִינַת 'מִשְׁכַּל'.

זֶה בְּחִינַת "אִשֶׁת כְּסִילוֹת" (מִשְׁלֵי ט, יג) - שֶׁהוֹלֵךְ
וּמִפְתָּה ה'רוּחַ-הַקֹּדֶשׁ', לְשׁוֹן-הַקֹּדֶשׁ, 'אִשֶׁת חֲכָמָה',
בְּחִינַת "חֲכָמוֹת נָשִׁים" (שִׁם יד, א), וּמְטִיל בָּהּ זֶה־מָא.

וְ'אִשֶׁת כְּסִילוֹת' הַזֹּאת, מִפְתָּה ה'אִשֶׁת חֲכָמָה' עַל-
יְדֵי "אִשֶׁת מִשְׁכַּלֹת" (שִׁם יט, ד) - כִּי עִקַּר 'תְּגַבְרַת
הַקְּלָפָה' אֵינוּ אֶלָּא עַל-יְדֵי לְשׁוֹן 'תְּרַגּוּם', בְּבְחִינַת
(דְּבָרִים כו, ה): "אֲרָמִי אֲבָד אֲבִי"; וּבְבְחִינַת (בַּמִּדְבָּר כג, ז):

"מִן אֲרָם יִנְחֵנִי בְּלֶק", שֶׁהוּא לְשׁוֹן 'תְּרַגּוּם', לְשׁוֹן
'אֲרָמִי', שֶׁדָּרָךְ שָׁם מִתְעוֹרְרִים לִינֵק מִהַקְּדוּשָׁה.

וְעִקַּר בְּנִינָה וּשְׁלֵמוֹת 'לְשׁוֹן-הַקֹּדֶשׁ' - אֵינוּ אֶלָּא עַל-
יְדֵי שְׂמִפְּלִין הַרַע שֶׁל ה'תְּרַגּוּם', וּמַעֲלִין הַטּוֹב
שֶׁב'תְּרַגּוּם' לְ'לְשׁוֹן-הַקֹּדֶשׁ' וְכוּ'.

"כִּי מִרְאֵשׁ צָרִים אֲרָאנוּ וּמִגְבָּעוֹת אֲשׁוּרָנוּ"
(בַּמִּדְבָּר כג, ט)

יב. לְקוּטֵי-הַלְכוֹת, בְּרֵנַת-הַשַּׁחַר הַ, פו (עַל-
פִּי לְקוּטֵי-מוֹהַרָן ח"ב ד, זְאֵת הָעֶרְבִים) - **"כִּי מִרְאֵשׁ
צָרִים אֲרָאנוּ וּמִגְבָּעוֹת אֲשׁוּרָנוּ"** (בַּמִּדְבָּר כג, ט).

שִׁישְׂרָאֵל יֵשׁ לָהֶם יְרֵשָׁה טוֹבָה מְאֹבֹתֵיהֶם הַקְּדוּשִׁים
אֲבָרָהֶם יִצְחָק וְיַעֲקֹב, וּמִהֶאֱמָהוֹת הַקְּדוּשׁוֹת - שֶׁהִיוּ
חֲזָקִים בְּהַרְצוֹן מְאֹד.

כִּי כָּל עֲבוֹדַת אֲבָרָהֶם, וְכָל הָאֲבוֹת וְהֶאֱמָהוֹת, הֵיחָ רַק
'רְצוֹן טוֹב' - כִּי אִזּוּ הֵיחָ קִדְּם 'קִבְּלַת-הַתּוֹרָה', "וְהֵיחָ
כָּל הַתְּקַרְבוֹתֶם לַהֲשִׁים-יִתְבָּרָךְ, רַק עַל-יְדֵי 'רְצוֹן'
וְיִגְדִיבַת-לֵב" (לְקוּטֵי-מוֹהַרָן ח"א קמב), כִּי הֵם הִמְשִׁיכוּ
הָאֱמוּנָה הַקְּדוּשָׁה בְּעוֹלָם שֶׁהִפְלִ מִתְנַהֵג בְּרְצוֹנוֹ
יִתְבָּרָךְ, וְעִקְרוֹ וּבְטָלוֹ ה'עֲבוֹדַת-הַזָּרָה' וְחֲכַמַת-הַטָּבַע'
מִן הָעוֹלָם.

וְזֵהוּ: **"כִּי מִרְאֵשׁ צָרִים אֲרָאנוּ"** - בְּחִינַת (תְּהִלִּים עג,
כו): **"צוּר לִבְבִי וְחֻלְקִי אֱלֹקִים לְעוֹלָם"**, שֶׁזֶהוּ
בְּחִינַת 'רְצוֹן טוֹב' לַהֲשִׁים-יִתְבָּרָךְ.

וְזֵהוּ: **"וּמִגְבָּעוֹת אֲשׁוּרָנוּ"** - בְּחִינַת (שִׁיר-הַשִּׁירִים ד,
ו): **"גְּבַעַת הַלְּבוֹנָה"**, בְּחִינַת 'קִדְּשַׁת הַבֵּית'
הַמְּקֻדָּשׁ' (רש"י), שֶׁשָּׁם עִקַּר הָאֱהָבָה וְהַרְצוֹן בֵּין
יִשְׂרָאֵל לְאֲבֵיהֶם שְׂבָשְׂמִים, בְּחִינַת (שִׁם ג, י): **"תּוֹכּוּ
רְצוּף אֲהַבָה"** וְכוּ' - כִּי שָׁם כָּל הַקְּרִבְנוֹת שֶׁהִיוּ
עוֹלִים לְרְצוֹן.

"הֵן עִם לְבָדָד יִשְׁבֵּן" (בַּמִּדְבָּר כג, ט)

יג. לְקוּטֵי-הַלְכוֹת, בְּרֵנַת-הַשַּׁחַר הַ, פז (עַל-פִּי
לְקוּטֵי-מוֹהַרָן ח"ב ד, זְאֵת הָעֶרְבִים) - **"הֵן עִם לְבָדָד
יִשְׁבֵּן"** (בַּמִּדְבָּר כג, ט) - שֶׁהֵם עִם קְדוּשַׁת כְּזֶה,
שְׂשׂוֹכְנִים לְבָדָד, שֶׁהֵם מְקִימִים (יִשְׁעִיָּה כו, כ): **"לֵךְ
עִמִּי בֹא בַחֲדָרֶיךָ, וּסְגֹר דְלָתְךָ בְּעֵדָה, חֲבִי כַמַּעֲט
רַגְעַ עַד יַעֲבֹר זַעַם"** - שֶׁהֵם מִתְבּוֹדְדִים בֵּינָם לְבִין
קוֹנָם, וְשׂוֹפְכִים שִׂיחָתָם לְפָנָיו בְּכָל-פַּעַם, וְחוֹשְׁבִים
בְּכָל יוֹם עַל אַחֲרֵיתָם וְסוֹפָם הָאֲחֵרוֹן.

וְעַל-יְדֵי-זֶה הֵם בְּטוֹחִים מִכָּל צָר וְאוֹיֵב וּמִסְטִין -
כִּי הֵם מְסַתִּירִים עֲצָמָם בְּצֵל כְּנָפָיו וְיִתְבָּרָךְ תְּמִיד,
בְּבְחִינַת (תְּהִלִּים לב, ז): **"אַתָּה סֹתֵר לִי"** וְכוּ', שֶׁזֶהוּ
בְּחִינַת (דְּבָרִים לג, כח): **"וַיִּשְׁכַּן יִשְׂרָאֵל בְּטַח בְּדָד עֵין
יַעֲקֹב"** וְכוּ', בְּחִינַת (תְּהִלִּים ד, ט): **"כִּי אַתָּה ה' לְבָדָד
לְבָטַח תּוֹשִׁיבֵנִי"**.

שְׂעַל-יְדֵי בְּחִינַת 'בְּדָד', בְּחִינַת 'הַתְּבּוֹדְדוֹת' - עַל-
יְדֵי-זֶה שׂוֹכֵן יִשְׂרָאֵל בְּטַח תְּמִיד - **"כִּי מִי זֶה עָרַב
אֶת לְבוֹ לְגִשַׁת אֵל הַשֵּׁם-יִתְבָּרָךְ"** (יְרֵמְיָה ל, כא), שֶׁהֵם
מְסַתִּירִים עֲצָמָן אֲצִלוֹ יִתְבָּרָךְ, בְּבְחִינַת (שִׁם צא, ה'ח-ט):
"לֹא תִירָא מִפְּחָד לִיָּלָה, מִחֵץ יְעוּף יוֹמָם וְכוּ', רַק

בְּעֵינֶיךָ תֵּבִיט וְשַׁלְמַת רְשָׁעִים תִּרְאֶה, כִּי אַתָּה ה' מַחְסֵי עֲלִיּוֹן שִׁמְתָּ מְעוֹנָד."

כִּי הֵם שָׁמַיִם מְעוֹנִים וְדִירְתָם וּמִבְטָחָם אֲצִלוּ יִתְפָּרֵד - עַל-יְדֵי ה'תְּבוֹדָדוֹתָם' - שְׁעוֹסְקִים לְסַלֵּק מִחֻשְׁבֹּתָם מִכָּל הַהֶבְלִים שֶׁל זֶה הָעוֹלָם, וּלְבַטֵּל רְצוֹנָם אֵלָיו יִתְפָּרֵד.

"וּבְגוֹיִם לֹא יִתְחַשֵּׁב" (במדבר כג, ט)

י.ד. לקוטי-הלכות, ברנת-השחר, ה, פז (על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב ד, ז'את הערבים) - **"ובגוים לא יתחשב"** (במדבר כג, ט), **"ובנימוס עממיא לא מתערבין"** (תרגום יונתן וירושלמי) - שאינם רודפין אחר 'נימוסי העפוש', ואחר רבוי כלי בית, וכלי כסף ותכשיטין וכו', ושאר דברים המרבים הבל שלהם. רק מסלקים כל מחשבותם מכל זה, ומתבודדין ושופכים שיחם, ברצונות טובים, וכסופין חזקים, וגעגועים נמרצים, אליו יתפרד.

"מי מנה עפר יעקב" (במדבר כג, י)

"מאי מי מנה עפר יעקב" - אלא במה עפר' יש בהן בישראל שהן עוסקים בהן בדברי-תורה שהן מגינים על ישראל" (תנא דברי-אליהו ורבה פכ"א)

טו. לקוטי-הלכות, ברנת-השחר, ה, פז (על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב ד, ז'את הערבים) - **"מי מנה עפר יעקב"** (במדבר כג, י) - **מי יוכל למנות ולשער יקרת קדשת כל פסיעה ופסיעה שדורכים על העפר, כשהולכים לדברים שבקדשה, כגון לבתי-כנסיות ולבתי-מדרשות, ולקבל פני רבם דקדשה, ולשפך שיחם בהתבודדות לפני השם-יתברך.**

שמכל פסיעה ופסיעה שדורסים על העפר - נעשים תקונים ושעשועים גדולים למעלה, שאי אפשר למנותם ולשערם.

"ומספר את רבע ישראל, תמת נפשי מות ישרים ותהי אחריתי כמהו" (במדבר כג, י)

טז. לקוטי-הלכות, ברנת-השחר, ה, פז (על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב ד, ז'את הערבים) - **"ומספר את רבע ישראל"** (במדבר כג, י) **"נאמר על הארבעה דגלים"** (תרגום אוניקלוס ויונתן). **"ואלו הארבעה דגלים, הם בחינת ארבעה מחנות השכינה" וכו' (זהר במדבר קיח: בהעלותך קנד.), שנמשכין מד' ד'אחד" - ששם עקר הבטול אל רצון האינסוף.**

טז. לקוטי-הלכות, ברנת-השחר, ה, פז (על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב ד, ז'את הערבים) - **"ומספר את רבע ישראל"** (במדבר כג, י) **"נאמר על הארבעה דגלים"** (תרגום אוניקלוס ויונתן). **"ואלו הארבעה דגלים, הם בחינת ארבעה מחנות השכינה" וכו' (זהר במדבר קיח: בהעלותך קנד.), שנמשכין מד' ד'אחד" - ששם עקר הבטול אל רצון האינסוף.**

וכל-זה הוא בחינת 'תפלה ושיחה והתבודדות' - שעקר השיחה והתבודדות צריך להיות עד שיבטל עצמו, שיבטל כל רצונותיו לרצון השם-יתברך.

וזהו בחינת **'משפט'** שנזכר בדבריו ז"ל בכמה מקומות (לקוטי מוהר"ן ח"א טו, ועוד): **"שצריך האדם לשפט עצמו על כל דבר: אם כן ראוי לו לבלות ימיו" וכו', ומבאר בהתורה "היכל הקדש" (ח"א נט): "שבחינת 'משפט' זה בחינת רבוע, בחינת 'השן המשפט' שנאמר בו (שמות כח, טז): 'רבוע יהיה כפול'".**

נמצא: שה'משפט' שהאדם צריך לחשב עם עצמו, ולשפט את-עצמו, שזהו בחינת 'התבודדות ושיחה בינו לבין קונו' - הוא בחינת "רבוע" - ועל-שם-זה בעצמו נקרא [החשן-המשפט]: "רבוע".

כִּי עֵקֶר הַהִתְבּוּדָּדוֹת וְהַשִּׁיחָה - צָרִיךְ לְהִיּוֹת בְּהַתְחַזְקוֹת רְצוֹנוֹת טוֹבוֹת לְהַשִּׁם-יִתְפָּרֵד - עַד שֶׁיִּכְלַל בְּאַחֲדוּתוֹ יִתְפָּרֵד, בְּבַחֲיַנַּת ד' דְּאֶחָד, מִכָּל מְקוֹם שֶׁהוּא, בְּבַחֲיַנַּת (יחזקאל לו, ט): **"מארבע הרוחות באי הרוח" - שמכל ארבע רוחות העולם שנתפזר דעתו לשם, ישוב מכלם לד' דאחד, להכלל ב'רוח השם' שהוא רצונו יתברך, כי רוח' לשון רצון'.**

כִּי זֶה עֵקֶר ה'הִתְבּוּדָּדוֹת' - שְׁצָרִיךְ לְהִתְבּוּדֵד וּלְחַשֵּׁב עִם עֲצָמוֹ: **"היכן הוא בעולם? - ולהיכן נתפזר דעתו ומחשבתו ורצונו? - ולהיכן נשלף ונתעה על-ידי מעשיו ומחשבותיו?"**

עַד שֶׁעַל-פִּי רַב רוֹאֶה בְּעֲצָמוֹ: שָׂאִין לוֹ מְקוֹם וְרוּחַ מְאַרְבַּע רוּחוֹת הָעוֹלָם לְבָרַח לְשָׁם, וּלְהִתְחַבֵּא שָׁם מִפְּגַעֵי הָעוֹלָם בְּגַשְׁמִיּוֹת וְרוּחָנִיּוֹת בְּגוֹף וּנְפֶשׁ וּמְמוֹן וּפְרִנְסָה, בְּבַחֲיַנַּת (תהלים קלט, ז): **"אנה אלך מרוחק" וכו'.**

עַד שְׂרוּאָה: שָׂאִין לוֹ מְנוּס, כִּי אִם אֵלָיו יִתְפָּרֵד לְבַד, בְּבַחֲיַנַּת: **"ממך נסתי ושבתי אליך", וּכְמוֹ שֶׁכָּתוּב (תהלים נט, יז): "ומנוס ביום צר לי".**

וּבְשִׁבִיל זֶה: בְּבַחֲיַנַּת ה'משפט' הנ"ל, שֶׁהוּא בְּבַחֲיַנַּת ה'תְּבוֹדָדוֹת', נִקְרָא רְבֻעֵי, בְּבַחֲיַנַּת: **"רבע ישראל"** - כִּי זֶה הָעוֹסֵק בְּזֶה בְּאֵמֶת, הוּא מִתְּהַפֵּךְ בְּדַבְּרָיו לְכָל צֵד מְאַרְבַּע רוּחוֹת הָעוֹלָם, שֶׁבָּהֶם כְּלוּלִים כָּל מַה שֶׁנַּעֲשֶׂה בְּעוֹלָם.

"ויקחהו שדה צפים" (במדבר כג, יד)

יז. ח"א סה, ב-ד - 'אילנות ועשבים', הם בחינת נשמות קדושות, וכשהנשמות עושין פרות, שעושין רצונו של מקום - אזי מאירין עיני 'בעל השדה' שעוסק בצרף תקונו, ויכולין להיות 'צופין' ורואין במקום שצריד, וזה בחינת: "שדה צפים" (במדבר כג, יד).

אבל פשאין עושין רצונו יתברך חס-ושלום - אזי נתחשבים עיניו. וזה בחינת: "שדה בוכים" (אהללות פי"ח מ"ז; מועד-קטן ה:), כי 'בכי' הוא 'קלקול' הראות, כמו שכתוב (קהלת יב, ב): "ושבו העינים אחר הגשם", ודרשו רז"ל (שבת קנא:): "זה הראות שהולך אחר הבכי".

וכשעיניו מאירות וצופות בבחינת 'שדה צופים' - אזי יכול להסתכל בכל אחד ואחד להביאו אל התכלית וכו'. ואזי יכול לעשות אחד מכל התפלה וכו'. וכשרואה באחד שרחוק מהתכלית, אזי אין תפלתו עדין בשלמות פראוי, כי אינו יכול לעשות אחד מכל התפלה וכו' (עין בפנים).

וזה בחינות (שבת קד:): "מנצפ"ך צופים אמרו" וכו', שתקנו הי בתחלת תבה והי בסוף תבה. "צופים" - זה בחינות ה'בעל-השדה', כשעיניו בבחינות "שדה צופים" - אזי יכול לתקן ולהסתכל על אותם שהם סמוכים אל התכלית, וכשעומדים בסוף התפלה עדין הם בתחלת התבה, ועל אותם שהם רחוקים מהתכלית, והם בחינות 'סוף תבה' וכו', ומתקנים אותם, ומביאים אותם אל התכלית. [תפלה ז]

"לא איש אל ויכזב" (במדבר כג, יט)

יח. ח"א סו, ג - 'איל', הוא בחינת 'אמת' - בחינת (במדבר כג, יט): "לא איש אל ויכזב", שהוא בחינת 'יעקב', כמו שאמרו רז"ל (מגלה יח:): "מנין שקראו הקדושי-ברוך-הוא ליעקב איל, שנאמר: 'ויקרא לו אל אלקי' וכו' (בראשית לג, כ) - כי 'יעקב' בחינת 'אמת'.

יט. ח"ב ב, ד - 'איל', זה בחינת 'תפלה', כי 'א' ל' על-שם הכה, שהוא 'תקוף ובעל היכלת'. ועל-ידי ה'תפלה' נקראין 'ישראל' בשם 'איל', בבחינת (מגלה יח:): "מנין שקראו הקדושי-ברוך-הוא

עד שרואה דחקו ועמלו ומרירותו וכו' שאין לו מקום לנוס רק לנוס להשם-יתברך, להפיל בד' דאחד, כי השם-יתברך נמצא בכל עת לכל קוראיו, אפלו אם נתעו כמו שנתעו, כי רחמיו אינם פלים לעולם.

וזה: "ומספר את רבע ישראל" - שאין מי שיוכל למנות ולספר מה שנעשה מבחינת "רבע ישראל", שהוא 'משפט' ו'התבודדות' הנ"ל, איך הם שבים מכל מקומות שנתעו לשם להשם-יתברך, להפיל באחדותו יתברך, בד' דאחד, על-ידי 'התחזקות-הרצון' באמת - פי בודאי אי-אפשר לשער מה שנעשה בזה.

וכל מי שזוכה להתחזק בזה להיות רצונו חזק תמיד אל האמת, ולא ירפה את הרצון הטוב, אפלו אם יעבר עליו מה - בודאי סוף כל סוף יהיה אחריתו טוב, שעל זה אמר (במדבר כג, י): "תמות נפשי מות ישרים הללו, ותהי אחריתי כמהו".

פי אמר על עצמו: שידע קלקולו וזהמתו העצומה שאין דגמתו פנ"ל, אף-על-פי-כן אמר: "הלואי והייתי זוכה אפלו אנכי לילך בדרך זה, להתחזק מעתה ברצונות טובים, ולפרש שיהתי בכל יום לפניו יתברך, ולשפט עצמי בכל עת בבחינה הנ"ל - אז הייתי זוכה גם פן לאחרית טוב!" - בבחינת: "ותהי אחריתי כמהו".

ובליזה אמר, מחמת ההכרח שעקם השם-יתברך את פיו לברך את ישראל, ולחזקם ברצונות טובים והתבודדות, שיהיו חזקים בזה לעולם.

ומזה אנו מבינים: מה היה בדעתו להפך: לחלק על-פל-זה, ולרחקם חס-ושלום מפליזה, על-ידי דבוריו וליצנות שכלו וכו' הרעים.

אך השם-יתברך ברחמיו, הפך הקללה לברכה, עד שהכרח לברכם ולחזקם באמת פנ"ל, וכמו שאמרו רז"ל (במדבר רבא כ, יט): "מברכותיו של אותו רשע אנו למדים מה היה בלבו" וכו'.

ובודאי היה לו גם אחר-כך בחירה, לאחז על-פל-פנים מאז באהבת קדשת ישראל, אבל היה 'קשה ערף', ועמד ברשעו גם אחר כך - עד שיעץ את בלק להכשילם בזנות על-ידי התגרות פזה, כי היה יודע גדל כח היצר-הרע, שיהיה קשה להם לעמד בזה.

לַיעֲקֹב אֵיל, שְׁנֵאמַר: וַיִּקְרָא לוֹ אֵיל" וכו' (בראשית לג, כ).

פי על־ידי ה'תַּפְּלָה' - כּבִּיכּוּל אָנוּ לּוֹקֵחִין לַעֲצָמֵינוּ הַבַּח מִמֵּנוּ יִתְבָּרֵךְ, כּי אָנוּ מִבְּטְלִין גְּזֵרוֹתָיו. - וְעַל־כֵּן נִקְרָאִין 'יִשְׂרָאֵל', 'אֵיל'.

וּכְמוֹ שְׁאָמְרוּ רַז"ל (ירוּשְׁלָמִי תַעֲנִית פ"ב ה"א, עַל בְּמִדְבָּר כג, יט): "לֹא אִישׁ אֵל וּיְכֹזֵב", "לֹא אִישׁ הוּא" [מֹשֶׁה רַבֵּנוּ] שֶׁעָשָׂה דְבָרֵי 'אֵיל' כְּכֹזֵב" - כּי עַל־יְדֵי ה'תַּפְּלָה', מִבְּטְלִין גְּזֵרוֹתָיו יִתְבָּרֵךְ, וְאֵזִי 'יִשְׂרָאֵל' נִקְרָאִין 'אֵיל'.

"הנה ברך לקחתי וברך ולא אשיבנה" (במדבר כג, כ)

כ. ח"א לו, ו - זֶה הוּא כָּלֵל גְּדוּל: כּי "מִפִּי עֲלִיּוֹן לֹא תֵצֵא" (אֵיכָה ג, לח) כִּי־אִם 'אֹדֶר פְּשׁוּט'. אֵךְ לְפִי בַחֲיִנַת כְּלִי הַמְּקַבֵּל הָאוֹר, כֶּךָ נִצְטִיר הָאוֹר בְּתוֹכוֹ וְכו'.

כּי 'אוֹדֶר הַפְּשׁוּט' הֵבֵא מִלְעִיל - הוּא בַחֲיִנַת 'קְמִיץ וּסְתִים'. אֵךְ לְפִי בַחֲיִנַת הַכְּלִי הַמְּקַבֵּלִים - הוּא בַחֲיִנַת 'צִירִי', שֶׁנִּצְטִיר הָאוֹר לְפִי בַחֲיִנַת ה'כְּלִי'.

וְעַל־כֵּן פְּתִיב בְּבַלְעָם (בְּמִדְבָּר כג, כ): "הִנֵּה בָרַךְ לְקַחְתִּי" - ב'קְמִץ'. "וּבִרְךָ וְלֹא אֲשִׁיבֵנוּ" - ב'צִירִי'. כּי אִפְלוּ ה'לְקִיחָה' שֶׁהִיא בְּבַחֲיִנַת 'קְמִיץ וּסְתִים', הִיא בְּבַחֲיִנַת 'בִּרְךָ'.

רְאִיָּה לָזֶה: כּי הוּא הִיָּה רוֹצֵה לְהַצְטִיר לְפִי בַחֲיִנַת ה'כְּלִי' שְׁלוֹ, בַחֲיִנַת 'קְלָלָה', וְלֹא הִיָּה יָכוּל לְהַשִּׁיב וּלְצַרְף וּלְהַצְטִיר כָּלֵל לְפִי בַחֲיִנַתוֹ. וְזֶה: "וּבִרְךָ וְלֹא אֲשִׁיבֵנוּ". וּמִפְּנֵי שֶׁהִיָּה בְּשַׁעַת לְקִיחָה, הוּא בַחֲיִנַת 'בִּרְךָ' וְכו'.

וְזֶה שְׁפָתוֹב (דְּבָרִים יא, כו): "רְאִיה אֲנֹכִי נִתַּן לְפָנֶיכֶם בְּרָכָה וּקְלָלָה". "לְפָנֶיכֶם בְּרָכָה וּקְלָלָה" דִּיקָא, כּי 'לְמַעַלָּה' הוּא בְּבַחֲיִנַת 'קְמִץ', שְׁקִמִץ וּסְתִים. כּי מִלְּפָנֵי הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ־הוּא יוֹצֵא 'אוֹדֶר פְּשׁוּט', 'אוֹתִיּוֹת פְּשׁוּטִים'.

אֲבָל "לְפָנֶיכֶם" לְמַטָּה - 'נִצְטִיר' ה'אוֹדֶר' לְפִי בַחֲיִנַת ה'כְּלִי' שֶׁיֵּשׁ לוֹ. כּי לְפִי הָאָדָם כֵּן נַעֲשֶׂה הַצְרוּף. אִם הוּא 'אָדָם טוֹב', נַעֲשֶׂה 'צְרוּף שֶׁל בְּרָכָה'. וְאִם לֹא, לְהַפְּךָ.

וּבִשְׂבִיל זֶה יַעֲץ בְּלָעַם לְבָלֵק לְהַכְשִׁילָם בְּדַבַּר עֲרוּה - כְּדִי לְקַלְקֵל 'כְּלִיָּהֶם'.

וְזֶה שֶׁהִתְמִיָּה אֶת עֲצָמוֹ בְּלָעַם עַל־זֶה: "הִנֵּה 'בִּרְךָ' לְקַחְתִּי, וּבִרְךָ' וְלֹא אֲשִׁיבֵנָה"? - "בִּרְךָ" ב'קְמִץ'. גַּם "לְקַחְתִּי" מִשְׁמַע: בְּרִצּוֹנוֹ לְקַח.

[תַּפְּלָה א]

[וְעַיִן בְּאֲרִיכוֹת 'בְּלִקוּטֵי־הַלְכוֹת': בְּרִכּוֹת־הַתּוֹרָה א / קְרִיאַת־שְׁמַע ד / קְרִיאַת־שְׁמַע־שְׁעֵל־הַמָּטָה א / פֶּסַח ה / יִיְרֵנְסָךְ ד / נִזְקִיר שְׁכָנִים ב].

"לא הביט און ביעקב ולא ראה עמל בישראל" (במדבר כג, כא)

כא. ח"א לא, בסוף - מְאֹד יָקָר ה'פְּסוּפִין וְה'הַשְׁתוֹקְקוֹת' לְדַבֵּר שֶׁבְקֻדְשָׁה, כּי עַל־יְדֵי ה'פְּסוּפִין' נַעֲשִׂין 'נִפְשׁוֹת'. שֶׁעַל־יְדֵי שְׁנִכְסָף וּמִשְׁתוֹקֵק לְדַבֵּר - אֵזִי לְפִי הַפְּסוּפִין וְהַהַשְׁתוֹקְקוֹת, נַעֲשׂוּ 'נִקְדוּת', וְנִצְטִירִין ה'אוֹתִיּוֹת' שֶׁבַתּוֹף הַדְּבָר שֶׁהוּא נִכְסָף - שֶׁהֵם בַּחֲיִנַת 'נִפְשׁ' שֶׁמְקַבְּלִין עַל־יְדֵי ה'פְּסוּפִין'.

הִינוּ: אִם נִכְסָף לְדַבֵּר טוֹב, נַעֲשֶׂה מִהַפְּסוּפִין נִפְשׁ קְדוּשָׁה. וְכֵן לְהַפְּךָ אִם נִכְסָף לְרַע' חֲסִי־שְׁלוֹם.

וּכְדִי שֶׁתֵּצֵא הַנִּפְשׁ מִכַּח אֵל הַפַּעַל, צְרִיךְ לְדַבֵּר בְּפֶה, הַפְּסוּפִין וְהַשְׁתוֹקְקוֹת וְכו'. וְעַל־יְדֵי־זֶה נִגְמָרִין וַיּוֹצֵאִין הַנִּפְשׁוֹת וְכו', וְנִצְטִירוּ וְנַעֲשִׂין 'כְּלִי' לְקַבֵּל טוֹב וְכו'.

וְזֶה שְׁאָמְרוּ רַז"ל (בִּיצֵה טז, עַל שְׁמוֹת לֹא, יז): "וַיִּנְפֹּשׁ, כִּיּוֹן שֶׁשְּׁבַת, וַי אֲבָדָה נִפְשׁ". הִינוּ: שֶׁבַת־חַלַּת הַשְּׁבַת שֶׁצְרִיךְ לְקַבֵּל נִפְשׁ יִתְרָה, אָנוּ זוֹכְרִין מ'אֲבֹדַת הַנִּפְשׁ' בַּחֵל, וְאוֹמְרִים: "וַיִּנְפֹּשׁ, וַי אֲבָדָה נִפְשׁ", וּמִתְחִילִין לְהַתְנַעֲנֵעַ אַחֲרֶיהָ. וְעַל־יְדֵי־זֶה בַּעֲצָמוֹ שְׁאָנוּ מִתְנַעֲנְעִין אַחַר הַנִּפְשׁ, מִזֶּה בַּעֲצָמוֹ נִתְהַוָּה ה'נִפְשׁ ה'יִתְרָה'.

וְזֶה שֶׁפָּתוּב (בְּמִדְבָּר כג, כא): "לֹא הִבִּיט אֹן בִּיעֲקֹב" - עַל דֶּרֶךְ שֶׁדָּרְשׁוּ רַז"ל (קְדוּשִׁין לט): "מִחֲשֶׁבֶת רַעָה אֵין הַקְּדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא מְצַרְפָּה לְמַעֲשָׂה". וְזֶהוּ: "לֹא הִבִּיט אֹן", רְאִי־תִבּוֹת: "וַי אֲבָדָה נִפְשׁ" (בִּיצֵה שם), שֶׁהוּא בַחֲיִנּוֹת ה'הַשְׁתוֹקְקוֹת וּכְסוּפִין' - הִינוּ: שֶׁהַשְׁתוֹקְקוֹת וּכְסוּפִין רְעִים אֵין הַקְּדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא מְצַרְפָּה. וְזֶה: "לֹא הִבִּיט אֹן בִּיעֲקֹב".

כב. ח"ג יז - דֶּרֶךְ הַשְּׁמִי־תְבָרֵךְ: לְהִבִּיט עַל הַטּוֹבוֹת שֶׁעוֹשִׂין, וְאֵף שֶׁנִּמְצָא בָּהֶם גַּם־כֵּן מַה שְׁאִינוּ טוֹב, אֵינוּ מִסְתַּכֵּל עַל־זֶה. כְּמוֹ שֶׁפָּתוּב

(במדבר כג, כא): "לא הביט און ביעקב" [וּפָרַשׁ רַשׁׁי:
"לא הביט הקדוש־ברוך־הוא און שביעקב" - שפּשחו
עוברין על דבריו, אינו מדקדק אַתְרִיקָם לְהַתְּבַנֵּן בְּאוֹנוֹת [און]
שְׁלָחָם וּבַעֲמָלָן שֶׁהֵם עוֹבְרִים עַל דָּתוֹ].

מפּל־שֶׁפֶן: שֶׁהָאָדָם אָסוּר לֹא לְהַבִּיט עַל הַבְּרוּ
לְרַעָה, לְמַצָּא בּוֹ דְּוָקָא מַה שְׂאִינוּ טוֹב, וּלְהַפְּשִׁי
לְמַצָּא פְּגָמִים בַּעֲבוּדַת הַבְּרוּ. רַק אֲדַרְבָּא: מְחִיב
לְהַבִּיט רַק עַל הַטּוֹב. [תְּפִלָּה ו']

**כג. ספר־הַמִּדּוֹת, בְּטַחֲוֹן ח"ב ב; הַרְהוּרִים
ח"ב ב - מִי שֶׁנִּשְׁמַר מִ'הַרְהוּרֵי עֲבוּד־הַזֶּהָ -
זוֹכֵה בְּכָל־פַּעַם לְבִטְחוֹן, עַד שְׂאִינוּ דוֹאֵג מַה
יֵאֱכָל לְמַחֵר. וְהוּא בְּמַדְרַגַּת (תְּהֵלִים סח, ט): "בְּרוּךְ
ה' יוֹם יוֹם". וְעַל־יַדֵּי־זֶהָ [הַקְּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא] "לֹא
הַבִּיט אָוֶן וְלֹא רָאָה עֲמֹל בּוֹ" (בְּמַדְבָּר כג, כא), וְכָל
הַנוֹגֵעַ בּוֹ כֹּאֲלוֹ נוֹגֵעַ בְּבַת־עֵינָיו.**

"ה' אלקיו עמו ותרועת מלך בּוֹ" (במדבר כג, כא)

**כד. ח"ב ה, יא - תְּרוּעָה, זֶה בְּחִינַת 'רוּחַ
נְבוּאָה', בְּבַחֲיִנַת (בְּמַדְבָּר כג, כא): "ה' אֱלֹקָיו עִמּוֹ
וְתִרְוַעַת מֶלֶךְ בּוֹ", וְתַרְגּוּמוֹ: "וּשְׂכִינַת מַלְכֵיהוֹן
בְּהוֹן": הֵינּוּ: 'הַשְּׂרָאָת הַשְּׂכִינָה', בְּחִינַת 'נְבוּאָה'.**

**כה. שיחות־הַר"ן קב - "ה' אלקיו עמו
וְתִרְוַעַת מֶלֶךְ בּוֹ" (בְּמַדְבָּר כג, כא). "וְתִרְוַעַת"
לְשׁוֹן 'שְׂבִירָה', כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (תְּהֵלִים ב, ט): "תִּרְעַם
בְּשֶׁבֶט בְּרַזְלִ".**

הֵינּוּ: כְּשֶׁמִּשְׁבְּרֵי הַכְּפִירוֹת - אַזִּי: "מֶלֶךְ בּוֹ" -
שְׂמוּצָאִין 'הַמֶּלֶךְ יִתְבַּרֵךְ' גַּם בַּתּוֹךְ הַכְּפִירוֹת
עֲצָמוֹ, כִּי גַם בַּהַכְּפִירוֹת בַּעֲצָמוֹן מְלַבֵּשׁ חֵיּוֹתוֹ
יִתְבַּרֵךְ.

"פעת יאמר ליעקב ולישראל מה פעל א-ל" (במדבר כג, כג)

**כו. ח"ב א, א - אִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי נִבְרָא, שִׂיְהִיָּה לּוֹ
מִמְשָׁלָה עַל הַמְּלָאכִים, וְזֶה הַתְּכַלִּית וְהַסּוּף שֶׁל
יִשְׂרָאֵל, כְּמוֹ שְׂאִמְרוּ רַז"ל (ירושלמי שַׁבַּת פ"ב):
"עַתִּידִין צַדִּיקִים שִׂיְהִיָּה מְחַצְתָן לְפָנִים מִמְּלָאכֵי־
הַשְּׂרָת", שֶׁנֶּאֱמַר (בְּמַדְבָּר כג, כג): "פַּעַת יֹאמֵר
לְיַעֲקֹב וּלְיִשְׂרָאֵל מַה פָּעַל אֱ-לֹ" - שֶׁהַמְּלָאכִים
יִצְטָרְכוּ לְשֹׂאֵל מִיִּשְׂרָאֵל, כְּשִׂירְצוֹ לִידַע מַה פָּעַל
אֱ-לֹ.**

וְצָרִיד כְּל־אֶחָד לְרֵאוֹת: שְׂיָבֹא לְזֶה הַתְּכַלִּית, שִׂיְהִיָּה
לּוֹ מִמְשָׁלָה עַל מְלָאכִים. אֵךְ צָרִיד לְשֹׂמֵר עֲצָמוֹ
מְאֹד: שֶׁלֹּא יִקְנָאוּ בּוֹ מִמְּלָאכֵי־הַשְּׂרָת וַיִּפְּלוּ אוֹתוֹ חֶסֶד
וְשָׁלוֹם.

**כז. ח"ב ז, י - עַל־יַדֵּי 'פְּלִלִיּוֹת בֵּן וְתַלְמִיד,
עַל־יַדֵּי־זֶה מִי שֶׁהוּא אִישׁ־חֵיל, יְכוּל לְקַבֵּל בַּעַת
הָאֲכִילָה 'הָאֵרַת הַרְצוֹן, שְׂיֵאִיר לּוֹ הַרְצוֹן בַּעַת
הָאֲכִילָה, וַיִּשְׁתַּוְּקַק וַיִּכְסֹף מְאֹד אֲלֵיו יִתְבַּרֵךְ
בְּרַצּוֹן מִפְּלֵג וְכו'.**

[בְּלִקוּטֵי־עֲצוֹת, 'אֲכִילָה' טז: מִי שֶׁזוֹכֵה לְרַבִּי אֲמַתִּי שִׂידַע לְהֵאִיר
הָאֵרָה הַקְּדוּשָׁה בְּיִשְׂרָאֵל כְּרֵאוֹ, וְהוּא אִישׁ חֵיל וְלֹא לְהַפְּדֵי
שְׁקוּרֵי 'שְׁלִימְזִלְנִיק', עַל־יַדֵּי־זֶה יְכוּל לְקַבֵּל בַּעַת הָאֲכִילָה 'הָאֵרַת
הַרְצוֹן' הַמְּפֻלָּג, דֵּהֵינּוּ שְׂיֵאִיר לּוֹ הַרְצוֹן בַּעַת הָאֲכִילָה, וַיִּשְׁתַּוְּקַק
וַיִּכְסֹף מְאֹד אֲלֵיו יִתְבַּרֵךְ, בְּרַצּוֹן מִפְּלֵג בְּלִי שְׁעוּר בְּלִי שׁוּם וְדִיעָה,
שֶׁלֹּא יֵדַע כָּלֵל מַה הוּא רוֹצֵה, רַק רְצוֹן פְּשוֹט בְּכָלוֹת הַנֶּפֶשׁ אֲלֵיו
יִתְבַּרֵךְ].

וְזֶה בְּחִינַת (תְּהֵלִים קמח, טו): "וְאַתָּה נוֹתֵן לָהֶם אֶת
אֲכָלָם בַּעַתּוֹ". "בַּעַתּוֹ" - זֶה בְּחִינַת 'הָאֵרַת־
הַרְצוֹן', בְּחִינַת (בְּמַדְבָּר כג, כג): "פַּעַת יֹאמֵר לְיַעֲקֹב
וּלְיִשְׂרָאֵל מַה פָּעַל אֱ-לֹ" - כְּמוֹ שְׂאִמְרוּ רַז"ל
(ירושלמי שַׁבַּת פ"ב): "עַתִּידִין צַדִּיקִים שִׂיְהִיָּה מְחַצְתָן
לְפָנִים מִמְּלָאכֵי־הַשְּׂרָת". "מְחַצָּה" - זֶה בְּחִינַת
'מְקִיפִים', ה'מְחַצָּה שֶׁל הַשֶּׁכֶל'.

וְלַעֲתִיד יִהְיֶה מְחַצּוֹת הַמְּקִיפִים שֶׁל הַצַּדִּיקִים,
לְמַעַלָּה מִ'מְקִיפִים שֶׁל מְלָאכֵי־הַשְּׂרָת, וְאִזּוּ יִהְיֶה
הַשְּׂגָתָם בְּחִינַת 'מ'ה', בְּחִינַת: "מ"ה פָּעַל אֱ-לֹ" -
בְּחִינַת 'הָאֵרַת־הַרְצוֹן' שֶׁהוּא לְמַעַלָּה מִן הַכֹּל.

וּמַה שֶׁמִּתְגַּלֶּה 'הָאֵרַת־הַרְצוֹן' בַּעַת הָאֲכִילָה
דְּוָקָא - כִּי ה'פְּרָנְסָה' נִמְשָׁךְ מִ'הַמְּלָכוֹת' וְכו', וְעַל־כֵּן
מִי שְׂרוֹצֵה לְקַבֵּל 'פְּרָנְסָה', צָרִיד שִׂיְהִיָּה לּוֹ 'קַצַּת
מִמְשָׁלָה' וְכו', וְה'מְלָכוֹת' מְקַבֵּל ה'פְּרָנְסָה' מִן
ה'יָדִים' שִׂישׁ בְּיַם־הַחֲכָמָה' וְכו', בְּבַחֲיִנַת (תְּהֵלִים שֵׁם,
טז): "פּוֹתַח אֶת יָדָךְ וּמִשְׁבִּיעַ לְכָל חַי רְצוֹן" -
הֵינּוּ: שֶׁה'פְּרָנְסָה' נִמְשָׁכַת מִבְּחִינַת ה'יָדִים'.

וְזֶהוּ: "וּמִשְׁבִּיעַ לְכָל חַי רְצוֹן" - בְּחִינַת 'הָאֵרַת־
הַרְצוֹן' שֶׁמִּתְגַּלֶּה בַּתּוֹךְ ה'פְּרָנְסָה', בְּבַחֲיִנַת: "וְאַתָּה
נוֹתֵן לָהֶם אֶת אֲכָלָם בַּעַתּוֹ" כְּנ"ל וְכו'.

וְזֶהוּ (תְּהֵלִים קד, כז): "לָתֵת אֲכָלָם בַּעַתּוֹ", 'בַּעַתּוֹ'
דְּוָקָא, בְּחִינַת 'הָאֵרַת־הַרְצוֹן' שֶׁמִּתְגַּלֶּה בַּתּוֹךְ
ה'פְּרָנְסָה', שֶׁהוּא בְּחִינַת: "פַּעַת יֹאמֵר לְיַעֲקֹב
וּלְיִשְׂרָאֵל מַה פָּעַל אֱ-לֹ", בְּחִינַת: "וְאַתָּה נוֹתֵן

לָהֶם אֶת אֲכֻלָּם בְּעֵתוֹ, בַּחֲנִינִת: "פּוֹתַח אֶת יָדְךָ וּמִשְׁבִּיעַ לְכָל חַי רְצוֹן" בִּנְל.

וְזֶהוּ (קִהְלֵת י, יז): "שְׂרִידָה בְּעֵת יֹאכְלוּ". "בְּעֵת" - זֶה בַּחֲנִינִת 'הַתְּגַלּוֹת־הַרְצוֹן' שְׁמִתְגַּלָּה בְּשַׁעַת אֲכִילָה, בַּחֲנִינִת: "בְּעֵת יֹאמְרִי" וְכוּ' בִּנְל.

"לֹא יִשְׁנֶב עַד יֹאכֵל טָרֶף וְדָם חֲלָלִים יִשְׁתֶּה"

(בַּמִּדְבָּר כג, כד)

כַּח. ח"א יז, גִּדְ-הַיּוֹז - לְהַכְנִיעַ וּלְבַטֵּל 'פְּסִילוֹת הַשִּׁבְלִי, הוּא עַל-יְדֵי בַּחֲנִינִת 'מִזְבַּח', 'אֲכִילָה בְּפִשְׁרוֹת'.

וְזֶה בַּחֲנִינִת (זְבַחִים נג): "מִזְבַּח בַּחֲלָקוֹ שֶׁל טוֹרֶף", בַּחֲנִינִת (תְּהִלִּים קיא, ה): "טָרֶף נָתַן לִירְאִיו", בַּחֲנִינִת 'אֲכִילָה בְּפִשְׁרוֹת', שְׁעַל-יְדֵי-זֶה מְכַנְיַעִין וְ'טוֹרְפִין' אוֹתָן, הֵינּוּ הַקְּלָפוֹת וְהַפְּסִילוֹת.

וְלֹה־שְׁלִים 'פְּגָם הַמִּזְבַּח', 'פְּגָם־הָאֲכִילָה' - הוּא עַל-יְדֵי 'גְּרִים' - כִּי ה'עֲבוּדָה־זָרָה' אֵין לָהֶם כַּח כִּי אִם מ'פְּגָם הַמִּזְבַּח'.

וְזֶה שְׁכָתוּב (מְלָכִי א, יא): "בְּכָל מְקוֹם מְקַטֵּר וּמַגִּישׁ לְשָׁמַיִם" - כִּי כַּחֵם הוּא מ'פְּגָם חֲלָקֵי הַמִּזְבַּח', מִה'נִיצוּץ־הַקְּדוּשׁ' שֶׁל ה'מִזְבַּח־דְּקֻדְשָׁה' שֶׁנִּפְּל לְשָׁם. וְעַל-יְדֵי ה'גְּרִים' - שְׁמִשְׁלִיד אֲמוּנָתוֹ אַחֵר אֲמוּנַת יִשְׂרָאֵל - מְכַנְיַע ה'עֲבוּדָה־זָרָה' שֶׁנַּעֲשָׂה מ'פְּגָם חֲלָקֵי הַמִּזְבַּח, וְחוֹזְרִין 'נִיצוּצֵי חֲלָקֵי הַמִּזְבַּח' לְמְקוֹמָם, וְנִשְׁלַם הַמִּזְבַּח.

וְזֶה בַּחֲנִינִת (בַּמִּדְבָּר כג, כד): "לֹא יִשְׁנֶב עַד יֹאכֵל טָרֶף וְדָם חֲלָלִים יִשְׁתֶּה", וְתַרְגוּמוֹ: "וְנִכְפְּסֵי עַמְמֵי־יִרְתִּי".

"יֹאכֵל טָרֶף" - זֶה בַּחֲנִינִת 'שְׁלֵמוֹת הַמִּזְבַּח', בַּחֲנִינִת 'מִזְבַּח בַּחֲלָקוֹ שֶׁל טוֹרֶף' בִּנְל, וְזֶה נַעֲשָׂה עַל-יְדֵי: "וְנִכְפְּסֵי עַמְמֵי־יִרְתִּי" - הֵינּוּ עַל-יְדֵי 'גְּרִים', כְּמוֹ שְׁאָמְרוּ חֲז"ל (בְּבִאֲרֵתָא מַב. נג: קמט. ועוד) לְעַנְיַן 'רִשְׁתִּי הַגֵּר': "כָּל הַקּוֹדֵם בְּנִכְפְּסֵי הַגֵּר, זָכָה".

אֵךְ אֵיךְ אֲפָשֶׁר לַעֲשׂוֹת גְּרִים? - עַל-יְדֵי 'צְדָקָה'. כִּי עַל-יְדֵי 'צְדָקָה' לֹקַח לַעֲצוּמוֹ רַעִים וְאוֹהֲבִים, וְעַל-יְדֵי־זֶה נִזְדַּבֵּף הָאוִיר, וְנִתְרַבֵּה הָאוִיר הַנֶּחַ וְהַזֶּךְ. וְאֵזִי בְּשִׁמְדַּבֵּר דְּבִיּוֹר הַיִּשְׂרָאֵלִי, דְּבִיּוֹר הַקְּדוּשׁ, נִכְתָּב וְנַחֲקָק בְּהָאוִיר וְהוֹלֵךְ וְנִשְׁמַע לְמַרְהוּק, וְאֵזִי הַדְּבִיּוֹר נִכְתָּב בְּסַפְרֵיהֶם שֶׁל הָעַמּוֹת, וְהֵם מוֹצֵאִים בְּסַפְרֵיהֶם הַפֶּךָ אֲמוּנָתָם, וְנִתְגַּדְּרִים.

וְזֶה מַחֲמַת בַּחֲנִינִת ה'טוֹב־הַכְּבוֹשׁ' תַּחַת יָדָם וְכוּ'. - וּבַתְּחִלָּה זֶה ה'טוֹב־הַכְּבוֹשׁ' זֹכֵר שְׂבָא מְמָקוֹם קְדוּשׁ וְעִלְיוֹן מְאֹד, וְאַחֲרֵיכֵן מִתְגַּבְּרִין וְכוּבְשִׁים אוֹתוֹ, עַד שֶׁהַטוֹב שׁוֹכַח מַעֲלָתוֹ.

וְעַל-יְדֵי הַדְּבִיּוֹר הַיִּשְׂרָאֵלִי בִּנְל, אֵזִי זֶה ה'טוֹב־הַכְּבוֹשׁ' שָׁם, מוֹצֵא אוֹתוֹ בְּסַפְרֵיהֶם, וְנִזְכָּר מַעֲלָתוֹ שְׂבָא מְמָקוֹם עִלְיוֹן מְאֹד, וּמִתְחִיל לְהַצְטַעַר וּלְהִתְגַּעֵגַע שֶׁנִּפְּל מְמָקוֹם גְּבוּהָ, וְעַתָּה כְּבוֹשָׁה בְּיָדָם.

וּמַחֲמַת שְׂכָבֵר נִקְשֵׁר וְנִתְפָּס מְאֹד הַטוֹב אֲצֻלָּם בְּקִשְׁרֵי קִשְׁרִים, עַל-יְבֹן פְּשִׁמְתַּחֲלִיל לְחֹזֵר, מוֹשֵׁף וְתוֹלֵשׁ עִמּוֹ עוֹד מִהֲרַע שְׁלָהֶם, וְזֶה הוּא בַּחֲנִינִת הַגְּרִים, בַּחֲנִינִת הַרַע שֶׁנִּתְלַשׁ מֵהֶם עִם הַטוֹב.

וְלַפְעָמִים כְּשֶׁהֲרַע רוֹאֵה שֶׁהַטוֹב מִשְׁתוֹקֵק וּמְמַשִּׁיד עַצְמוֹ וְרוֹצֵה לְחֹזֵר לְמְקוֹמוֹ - מִתְגַּבְּרִים עַל הַטוֹב בִּיזְתָר וּמְבִיאִים אוֹתוֹ לְתוֹךְ הַעֲלָמָה יִתְרָה, לְתוֹךְ פְּנִימִיּוֹת מַחֲשַׁבְתָּם, שְׁמִתְחִילִים לְחַשֵּׁב מַחֲשָׁבוֹת עַל הַטוֹב, וּמְכַנְיַסִּים הַטוֹב בְּהַעֲלֵם וְהַסְתֵּר יוֹתֵר.

וְאֵזִי יוֹצֵא הַטוֹב עַל-יְדֵי הוֹלְדָה שְׁמוּלֵי־דִים, בְּזַרַע הַיְלִוּוּדִים. כִּי הַטוֹב גְּנוּז וְנִעְלָם בְּפְנִימִיּוֹת מַחֲשַׁבְתָּם וּמַחֵם, וּמִשָּׁם הַהוֹלְדָה. וְאֵזִי אֵין כַּח בְּהֲרַע שֶׁל הַיְלִוּוּדִים לְהַתְגַּבֵּר עַל הַטוֹב שְׁבַתוֹכָם, וְיוֹצֵא הַטוֹב עַל-יְדֵי הַיְלִוּוּדִים, וְנַעֲשׂוּ גְרִים.

וְזֶה בַּחֲנִינִת: "לֹא יִשְׁנֶב עַד יֹאכֵל טָרֶף" - בַּחֲנִינִת 'שְׁלֵמוֹת הַמִּזְבַּח' בִּנְל. "וְדָם חֲלָלִים יִשְׁתֶּה", וְתַרְגוּמוֹ: "וְנִכְפְּסֵי עַמְמֵי־יִרְתִּי" - הֵינּוּ בַּחֲנִינִת 'גְּרִים' הַנְּל.

וְזֶה: "וְנִכְפְּסֵי עַמְמֵי־א" - בַּחֲנִינִת הַטוֹב שֶׁנִּתְכַּפְּסָה אֲצֻלָּ הָעַמּוֹת, שֶׁהִבִּיאוּ אוֹתוֹ בְּהַעֲלֵם וְהַסְתֵּר בְּפְנִימִיּוֹת מַחֲשַׁבְתָּם בִּנְל, שִׁיּוֹצֵא עַל-יְדֵי זַרַע הַיְלִוּוּדִים וְנַעֲשִׂין גְּרִים - וְעַל-יְדֵי־זֶה נִשְׁלַם הַמִּזְבַּח.

"שְׁתֵּם הָעֵין" (בַּמִּדְבָּר כד, ג)

כַּט. ח"א לו, א-ב - 'שְׁבַעִים־פְּנִים' שֶׁל תוֹרָה, הֵם כְּנִגְד 'שְׁבַעִים־לְשׁוֹן'. וְזֶהוּ כָּלִל: שְׁכָל נֶפֶשׁ מִיִּשְׂרָאֵל קָדָם שִׁישׁ לָהּ הַתְּגַלּוֹת בַּתוֹרָה וּבַעֲבוּדָה, מְנַסִּין וּמְצַרְפִּים אוֹתָהּ ב'גְּלוֹת שֶׁל שְׁבַעִים־לְשׁוֹן, הֵינּוּ: ב'תְּאוּתִיהֶן'. וּכְלָלוֹת שְׁבַעִים־לְשׁוֹן שֶׁל 'מַדּוּתִיהֶן הַרְעוֹת' - הִיא 'תְּאוּת־נְאוּף'.

ו"בלעם היה פנגד משה בקלפה" וכו' (זהר בלק קצג). גם אותיות 'בלעם' מרמזין שהוא בקלפה פנגד התורה וכו', ע' [של בלעם] פנגד ע' פנים וכו'. ומחמת שהוא בקלפה, לפיכך הוא משקע בתאוה הזאת ביותר.

ובשביל זה דרשו חז"ל (ברכות יב: על במדבר טו, לט): "ואחרי עיניכם, זו נאופ" [בחינת ע' הנ"ל]. גם בלעם נקרא "שתם העין" (במדבר כד, ג"טו) - מחמת שהוא כלליות מדה רעה של מדות רעות של השבעים לשון. [תפלה א]

"וידע דעת עליון" (במדבר כד, טז)

ל. ח"א לו, ב - משה רבנו הוא 'כלל התגלות התורה', שהוא בחינת 'דעת' (זהר פקודי רכא) וכו'. ו"בלעם היה פנגד משה בקלפה, כמו שכתוב (במדבר כד, טז): "וידע דעת עליון" (זהר בלק קצג: עץ חיים ש"ח פ"ד; ועוד).

גם אותיות 'בלע"ם' מרמזין: שהוא בקלפה פנגד התורה. פי ב' - היא התחלת התורה. ול' - היא סוף התורה. וע' - פנגד ע' פנים. ומ' - פנגד מ' יום שנתנה תורה. [תפלה א]

לא. ח"א מג - הדבורים של רשע 'ברי'דעת, מולידים נאופ בהשומע - פי ה'זווגים' נמשכים מה'דעת, כמו שכתוב (בראשית ד, א): "והאדם ידע את הוה אשתו".

אך יש 'זווג'דקדשה' - הוא התקשרות לצדיקים ולתורה ולהשם יתברך, זה נמשך מ'דעת' דקדשה. ו'זווגים של עברה' - נמשכים מ'דעת' דקלפה.

וה'דבור' הוא 'התגלות הדעת' וכו'. וכשרשע מדבר ומוציא מפיו הבלים, מוליד אורים ארסיים של נאופ, והשומע ממנו הדבורים, מכניס בגופו אלו האורים.

ולפיכך ב'בלעם' "שהוא בחינות דעת דקלפה" (עץ חיים ש"ח פ"ד; שער הפסוקים בלק), כמו שדרשו חז"ל (ספרי ברכה טז; במדבר רבה יד, ט; זהר שמות כא: בלק קצג): על פסוק (דברים לד, י): "לא קם במשה" וכו', "בישראל לא קם, אבל באמות קם, ומנו בלעם". פי 'משה' הוא 'דעת', ולזה נקרא דורו 'דור דעה' (ויקרא רבה ט, א).

ולכך "פשטלו מואב עצה ממדין, אמרו להם: אין פהו אלא בפה" (במדבר רבה כ, ד; תנחומא בלק א) - פי ה'פה' הוא 'התגלות הדעת'. "אמר מואב: אף אנו נבוא עליהם באדם שפחו בפה" (שם) - פי הוא גם כן 'דעת דקלפה', כמו שכתוב (קהלת ג, יד): "את זה לעמת זה עשה אלקים".

וזה שכתוב (במדבר כד, טז): "וידע דעת עליון", ודרשו רז"ל (ברכות ז): "שידע מתי הקדוש ברוך הוא פועם". פי כשהדעת אינו בישוב, אזי יש פעם, כמו שאמרו רז"ל (פסחים טו): "כל הפועם חכמתו מסתלקת ממנו". וכשהדעת שלם אזי אין פעם, כמו שכתוב (ישעיה יא, ט): "לא ירעו ולא ישחיתו בכל הר קדשי, כי מלאה הארץ דעה".

ו'בלעם' - היה מסתכל ב'דעת דקלפה', שהוא 'מותרות' של 'דעת עליון', וכשמשתנה, ידע שהקדוש ברוך הוא בכעס.

נמצא: ש'בלעם' הוא 'דעת דקלפה', ועל ידי דבוריו הוליד אורים ארסיים של נאופ וכו'. [תפלה ב]

"אשורנו ולא קרוב" (במדבר כד, יז)

לב. ח"א נה, ד - וזהו בחינת "פרה אדמה" (במדבר יט, ב), כמאמר הזהר (חקת קפ): "פרה דקבילת משור".

"פרה" - זהו בחינת 'תפלה', בחינת (הושע יד, א): "ונשלמה פרים שפתינו".

"דקבילת משור" - בחינת 'הסתכלות', לשון (במדבר כד, יז): "אשורנו ולא קרוב".

פי על ידי בחינת (תהלים קכא, א): "אשא עיני אל הקרים" - נעשה בחינת 'תפלה', ויכול להתפלל - פי לבו נתפשט ונתישר מעקמימותו שהיה לו קדם שראה 'צדקת השם' - ויכול לראות למרחוק, ורואה ומשיג 'צדקת השם יתברך'.

"דרך בוכב מי'עקב וקם שבט מישראל"

(במדבר כד, יז)

לג. ח"א ו, ז - "ש'לשה דברים נצטוו ישראל, להכרית זרעו של עמלק, ולבנות להם בית הבחירה, ולמנות מלך" (סנהדרין כ:).

"להכרית זרעו של עמלק" - היא בחינת 'הושע', נקדה התחונה של האל"ף וכו'.

"ולבנות בית הבחירה" - הוא בחינת 'משה', נקדה העליונה של האל"ף וכו'.

"ולמנות מלך" - זה בחינת (תהלים מז, ה): **"גאון יעקב"**, הוא בחינת 'רקייע', ה'א"ו' שבתוך האל"ף, כמו שכתוב (במדבר כד, יז): **"דרך פוכב מיעקב"** - שקאי על **"שיקום מלך מיעקב"** (בפרגום).

"ודרך פוכב" - הוא בחינת 'רקייע' שיש בו פוכבים ומזלות.

והינו: **"מיעקב"** - פי **"יעקב איש תם ישב אהלים"** (בראשית כה, כז), בחינת 'רקייע', כמו שכתוב (ישעיה מ, כב): **"וימתחם באהל"**, וכו'. (עין בפנים אות ה, ענין ה'רקייע').

לד. ח"א ט, ב; ח"א קיב - יש שנים עשר שבטים, כנגד שנים עשר מזלות (שמות רבה טו, ו), וכל שבט יש לו נסחא מיוחדת ושער מיוחד לכנס דרך שם תפלתו (שער הפונות, דרושי עלינו לשבח א), וכל שבט מעורר בתפלתו פח מזלו שבשנים עשר מזלות, והמזל מאיר למטה ומגדל הצמח ושאר דבריו הצריכים אליו.

וזה פרוש (במדבר כד, יז): **"דרך פוכב מיעקב, וקם שבט מישראל"**. **"וקם"** - זה בחינת 'עמידה', בחינת 'תפלה'. כש'שבט מישראל' עומד להתפלל, על ידי זה מעורר 'פוכב', וה'פוכב' הוא דורך ומכה הדברים שיגדלו, כמו שאמרו חז"ל (בראשית רבה י, ו): **"אין לך עשב מלמטה, שאין לו פוכב ומלאך מלמעלה שמכה אותו ואומר לו: גדל"**.

"ראשית גוים עמלק" (במדבר כד, כ)

לה. ח"א י, י - **"ואלה מוסיף על הראשונים"** (בראשית רבה ל, א), בחינת 'תוספות' ו'רבויו', בחינת 'גאונה', עבודה זרה, כמו שכתוב (דברים ז, ז): **"לא מרבכם חשק ה'", שפרושו: 'גאונה'.**

וזה בחינת: **"מוסיף על הראשונים"**, שהוא בחינת 'המן עמלק', כמו שכתוב (במדבר כד, כ): **"ראשית גוים עמלק"**. ותקונו: על ידי ה'רוח של הצדיק' (עין בפנים).

לו. ח"א ל, ו; ח"א קלה - 'אנג' מלכות עמלק, הוא 'כלכות הארבע מלכיות דסטרא אחרא', כמו שכתוב (במדבר כד, כ): **"ראשית גוים עמלק"**.

לו. ח"א נו, ה - כנגד 'מלכות דקדשה', יש 'מלכות הרשעה', הינו 'מלכות המן עמלק', כמו שכתוב (במדבר כד, כ): **"ראשית גוים עמלק"**.

לח. ח"ב ת, ב-ג - כשהסטרא אחרא יונקת מהרחמנות, מפגם הדעת - הינו 'דעת דסטרא אחרא' שיונק על ידי נפילת ה'דעת דקדשה', בבחינת (בראשית ג, א): **"והנחש היה ערום"** - אז נפגם ה'רחמנות', ונעשה 'פעם' ו'אכזריות'.

ועל ידי זה נקטן הדעת. ואז מתגבר 'תאות נאוף' חסיון שלום.

ו'עמלק' - טמא את ישראל בפגם 'תאות נאוף', כמו שכתוב (דברים כה, יח): **"אשר קרה בדרך"**. פי 'עמלק' יונק מבחינת ה'דעת', בבחינת (במדבר כד, כ): **"ראשית גוים עמלק"**, בחינת: **"והנחש היה ערום"**. וזה בחינת 'מלחמת עמלק' וכו'.

"וירא את עמלק וכו'. וירא את הקיני וכו',

ויאמר איתן מושבך" (במדבר כד, כ"בא)

לט. ח"ב ה, ד-יא טו - על ידי נפילת האמונה, נעשין ונתחזקין 'אמונות פזביות'.

וכן להפך: כשמעלין ומתקנין ה'אמונה' - נחלשין ונפלין ה'אמונות פזביות' - והוזרין ושבין העפוי"ם מ'אמונות פזביות' שלהם, ל'אמונתנו הקדושה', ונעשים 'גרים' - על ידי שנלקטין ונבררין נפילת האמונה' שמשם יניקת אמונתם וכו'. ומחמת שאלו ה'גרים' נעשין מ'לקיטת נפילת האמונה' - על פן הם מזיקין לישראל, ומכניסין גאות ונאוף בישראל.

ועל ידי 'קלקול המשפט', על ידי רבנים ודינים שאינם פשרים, בחינת **"משפט מעקל"** (חבוקק א, ד) - על ידי זה בא חסיון שלום טמאה הידוע.

וזה 'מעקל' אותיות 'עמלק', שעל ידי בא הטמאה הנ"ל, בבחינת (דברים כה, יח): **"אשר קרה בדרך"**.

וזהו (במדבר כד, כ"בא): **"וירא את הקיני, וירא את עמלק"** - שהם סמוכים זה לזה בתורה - פי 'טמאה הנ"ל', טמאת עמלק, באה על ידי 'גרים'.

ועל־ידי קבוץ התלמידים אצל הרב, נתקבץ ונתלקט חלקי האמונה. ועל־פן נקרא למוד הרב עם התלמידים: 'ישיבה!' - על־שם קבוץ חלקי האמונה! בחינת (שמות טז, לה): "ארץ נושבת", וכו' - פי הרב משגיח על חלקי האמונה של כל־אחד לקבצם ולהעלותם וכו'.

ועל־פן הגרים שנעשו על־ידי קבוצי האמונה כנ"ל, נקראים על־שם 'ישיבה', כמו שכתוב (במדבר כד, כא): "וירא את הקיני, ויאמר איתן מושבך".

וזהו: "איתן" [בהפוך אתונו] תני"א דמסיע לך" [ועלה אתמר איתן מושבך] (תקוני־זהר מד, זהר פנחס רלח, תצא רעט), פי למוד הישיבה הוא מסיע לגרים, פי הם נתגידו על־ידי בחינת הישיבה.

פי על־ידי רבי עם תלמידים שהוא בחינת ישיבה, על־ידי־זה נעשו גרים, על־ידי שנתקבצו ונתלקטו חלקי האמונה.

"והמה בנים פתח אהל מועד" (במדבר כה, ו)
"בנין וקורין את שמע" (תרגום יונתן)

מ. ח"א לו, אבג - ע' פנים של תורה, הם פנגד ע' לשון. וזהו כלל: שכל נפש מישראל קדם שיש לה התגלות בתורה ובעבודה, מנסין ומצרפים אותה בגלות של ע' לשון - בתאוותיהן. וכללות ע' לשון, היא תאות־נאות.

ולפיכך "בשקורין פסוק ראשון של קריאת שמע, צריך להעצים עיניו" (ברכות יג: שלחן־ערוך אורח־חיים סא, ה; פרי־עץ־חיים שער קריאת־שמע פ"ו), בבחינת: "עולמתא שפירתא דלית לה עינין" (זהר משפטים צה; פרי־עץ־חיים שם).

פי תקון הרהורי זנות: שיאמר "שמע" ו"ברוך שם". פי תאות־נאות באה מעכירת דמים, הינו: מטחול, לילית, שפחה בישא, אמא דערבדב, מלכות הרשעה (תקוני־זהר נב, קמ. תקוני־זהר־חדש; ועוד). ומלכותא דשמיא הוא בבחינת גבירתא, "אשה יראת ה'" (משלי לא, ל), וכו'.

וכשמקבל עליו על מלכות שמים באלו הפסוקים - א) בולל נשמתו ב"ב שבטי ייה - פי בשני פסוקים אלו יש י"ב תבות, נגד י"ב שבטי ייה, ומ"ט אותיות פנגד מ"ט אותיות שבשמות שבטי ייה.

ב) ומפריש נשמתו מנשמת ערבדב, הבאים מ"אשה זונה, שפחה בישא", שהיא בבחינת (בראשית טז, ח): "מפני שרי גברתי אנכי ברחת", שהתאנה בורחת ונפרדת ממנה.

ואם אינו משתדל לגרש ה"אשה זונה" - אזי הוא בבחינת (משלי ל, כג): "שפחה תירש גברתה".

וזה בחינת סגירת עינים בשעת קבלת על מלכות שמים - להורות: שעל־ידי קבלת על מלכות שמים, הוא בבחינת: "עולמתא שפירתא דלית לה עינין" - שהיא התאנה שכוללת המדות רעות של ע' [עיין] לשונות.

וכל־זה: כשיש לו לאדם הרהור באקראי בעלמא, אזי די לו באמירת שני פסוקים הנ"ל. אבל אם הוא חס־ושלום רגיל בהרהור של התאנה הפלליות - אזי צריך גם־כן להוריד דמעות בשעת קבלת מלכות שמים וכו'.

וזה שתרגם יונתן על פסוק (במדבר כה, ו): "והמה בנים פתח אהל מועד", בכין וקורין את שמע" - וזה לא עשו, אלא כדי להנצל מהרהור של אשה זונה, שהיא קלפה הקודמת לפרי, ולבוא להתגלות־התורה. [תפלה א]

"וירא פינחס וכו' ויקם מתוך העדה ויקח רמח בידו, ותעצר המגפה" (במדבר כה, ז-ח)
"ויעמד פינחס ויפלל ותעצר המגפה" (תהלים קו, ל)

"ויעמד פינחס ויפלל ותעצר המגפה" (תהלים קו, ל). ואמר רבי אלעזר: 'ויתפלל' לא נאמר, אלא 'ויפלל', מלמד: שעשה פלילות [דיון] עם קונו, בא וחבטן [זמרי וזוגי] לפני המקום, אמר לפניו: רבונו של עולם, על אלו יפלו עשירים וארבעה אלף מישראל? דכתיב (במדבר כה, ט): "ויהיו המתים במגפה ארבעה ועשרים אלף". (סנהדרין מד.)

בשראה פנחס שמבקש לכלותו, חבטן [זמרי וזוגי] בקרקע, ועמד והתפלל וסלקו (המגפה), הדיא הוא דכתיב (תהלים קו, ל): "ויעמד פינחס ויפלל", שהוא עושה את הדין, שנאמר (שמות כא, כב): "ונתן בפללים". (במדבר־רבה ב, כה; תנחומא בלק כא)

תא חזי: פנחס קאים קמי דינא תקיפא דיצחק, וסתיים פרצה, בגין כך אטלים לגבי פנחס רזא דיצחק. קם קמי פרצה דכתיב (תהלים קו, ל): "ויעמוד פנחס ויפלל". קם בפרצה קמי דינא דיצחק, בגין לאנא עליהו דישראל. ובגין דא פליל דא ודא בחושבנא, פינחס"ם כמנין יצחק"קו. (זהר פנחס רלו.)

מא. ח"א י ט - ואנחה ברישה דרמחא (בבא־בבא עה). "רמח" (במדבר כה, ז), דא רוח מ"ם" (זהר פנחס רלו), שהוא "מארבע רוחות באי הרוח"

(יחזקאל לו, ט), כי ה'מ"ם' היא ארבע רוחות, שהיא בחינת רוח הצדיק 'דנשב בידיו ורגליו' (תקוני-אחר נג). וראש הרמח' - הוא הצדיק, 'כי ממנו תוצאות הרוח' (לשון הפסוק במשלי ד, כג - עין ח"א תורה ח), כמו שפתיב (במדבר כז, יח): "איש אשר רוח בו".

מב. ח"א לת, ז - התפלה נקרא עמוד, על-שם (תהלים קו, ל): "ויעמד פינחס".

מג. ח"א עה - בחינה זאת של ברור הניצוצות, נעשה בכל יום עד ביאת המשיח, עד שיתקיים (זכריה יד, ד): "ועמדו רגליו ביום ההוא על הר הזיתים".

כי עקר תקון הניצוצות הוא בבחינת רגליו. כי תורה ותפלה הם בחינת עמידה, שהוא בחינת רגליו. תורה, כמו שפתיב (דברים ה, כז): "ואתה פה עמד עמדי". וכתוב (שמות יט, יז): "ויתיצבו בתחתית ההר". ותפלה, כמו שפתיב (תהלים קו, ל): "ויעמד פינחס ויפלל". (עין עוד בפנים).

מד. ח"ב ח, בגיב - עקר התפלה היא רחמים ותחנונים (אבות פ"ב מ"ג), ועקר הרחמים תלוי ב'דעת'.

וכשהספרא-אחרא יונקת מהרחמנות, מפגם הדעת, נפגם הרחמנות ונעשה פעם ואכזריות. ועל-ידי-זה נקטן הדעת וכו'. ואז מתגבר תאות נאוף חסיושלום וכו'.

ואז אי-אפשר להתפלל בבחינת רחמים ותחנונים, ואז התפלה בבחינת דין. ואז הספרא-אחרא בולעת את התפלה חסיושלום.

ואז פשיש פגם תאות-נאוף, שאז התפלה בבחינת דין, והספרא-אחרא בולעת אותה - צריכין בעל-פה גדול שיוכל להתפלל תפלה בבחינת דין - כמו פינחס בעת שקנא על מעשה זמרי, שהצרך להתפלל תפלה בבחינת דין, כמו שפתיב (תהלים קו, ל): "ויעמד פינחס ויפלל".

ודרשו רז"ל (סנהדרין מד): "שעשה פלילות [דין] עם קונו" - כי קנא על מעשה זמרי, שהוא בחינת (איוב לא, יא): "כי היא זמה והוא עון פלילים", הינו: שהוא עוון שצריכין לזה תפלה בבחינת דין, שהוא בחינת פלילים.

והספרא-אחרא רוצה לבלע גם התפלה הזאת - אך היא עומדת בבית-הבליעה שלה, ומכרחת על-ידי-זה להקיא כל מה שבלעה, כל הקדשות של הדעת והרחמנות והתפלות שבלע, בבחינת (איוב כ, טו): "חיל בלע ויקאנו".

ולא די שהוא מקיא ומוציא כל הקדשה שבלע, אף גם מכרח להקיא ולהוציא עצמות החיות שלו ממש, מקרבו ומבטנו, בבחינת (שם): "מבטנו ידשנו אי-ל".

וזהו בחינת גרים שמתגירין - שהיו תחלה מעצמות הספרא-אחרא ממש, ועכשו חוזרין אל הקדשה. - ועל-ידי הגרים שמתגירין, נתרבה ונתגדל כבודו ותרבו.

וזה בחינת ה'ראה' - פי זה ה'בעל-פה הנ"ל שמתפלל תפלה בבחינת דין, שעל-ידי-זה מוציא כל הקדשה מהספרא-אחרא, בחינת "ויעמד פינחס ויפלל", הוא בחינת (משלי כה, יג): "ציר נאמן לשלחיו", פי הוא מוסר נפשו בשביל ישראל. וזה בחינת ה'ראה, בבחינת (שם): "כצנת שלג ביום קציר בן ציר נאמן לשלחיו" - וצנה וקרירות הוא בחינת ה'ראה' וכו'. [תפלה ה]

"עושה מעשה זמרי, ומבקש שבר פנינחס"

(סוטה כב:)

מה. ח"א עט - "שבו איש תחתיו" (שמות טז, כט), הינו תחת מדרגתו, שפל ממה שהוא. ועל-כל-פנינים: "אל יצא איש ממקמו" (שם), הינו למעלה מדרגתו, כגון "עושה מעשה זמרי ומבקש שבר פנינחס" (סוטה כב:). (עין בקטע הבא התורה י"ב ל"כ).

מו. נתביד רבנו ז"ל "רב לנח" (נדפס בסוף הספר) - ה'עולם-הבא' נקרא 'שבת', וגם ב'שבת' נפתחין 'שערי בינה', להתבונן האדם בעצמו: "היכן המקום אשר הוא עומד"!

פי ב'חול' - משקע בטרדות, ואינו יכול להתבונן היטב הדק.

אבל אם יש לו בחינת 'שבת' - בחינת 'עולם-הבא', בחינת 'התבוננות' - שיתבונן בעצמו: "היכן המקום שעומד שם"!? - "שלא יהיה עושה מעשה זמרי, ומבקש שבר פנינחס" (סוטה כב:)

שאינו מבין המקום שהוא עומד, פי לפעמים עומד במדרגה הפחותה שבכלם, ונדמה לו שעומד במקום גדול - אזי אינו נופל בגדלות, ואינו מבקש ש'כר פנחס'.

ובשביל זה נקרא בחינת 'שבת' - פי ב'שבת' יכול להתבונן בעצמו. וגם איתא ב'זהר הקדוש' (תקנ"ג ז"ר קכו): "שב"ת - שי"ן ב"ת, תלת גונין דעינא ו'בת עיני", בחינת 'עיני השכל'. נמצא: 'שבת' נקרא 'עין' לראות (עיני לקוטי מוה"ר"ן ח"ב טז).

וזה שאמר משה (שמות כז, כט): "ראו כי ה' נתן לכם השבת וגו', שבו איש תחתיו, אל יצא איש ממקומו ביום השביעי".

"ראו כי ה' נתן לכם השבת" - דהינו: פשיש לכם בחינת 'שבת', אז תראו ותבוננו היטב: "היכן המקום שאתם שם!" - שלא תהיו "עושים מעשה זמרי ומבקשים שכר בפנחס".

על-כן: "שבו איש תחתיו" - הינו: כל אחד ואחד יחשב בעיני עצמו ללא כלום, הינו: שיחשב בעיני עצמו, במדרגה הפחותה שהוא 'תחת מדרגתו' (עיני לקוטי מוה"ר"ן ח"א יד, ה; וח"א עט).

ואם אין אתה יכול לבא לידי ענוה זו - על-כל-פנים: "אל יצא איש ממקומו" - הינו: "שלא יהא עושה מעשה זמרי ומבקש שכר בפנחס".

על-ידי נתינת התורה לישראל נתגדל בלעם'

מז. ח"ב נז - כשצדיק גדול אמת מגלה תורה, חדושים נפלאים ונוראים, הוא טובה להקטנים במעלה, שעל-ידי-זה נתגדל הקטן במעלה, שהכל רצים ובאים אליו.

וגם בהסטרא-אחרא נתגדל אחד על-ידי-זה. כמו שמצינו בבלעם: "כשנתן השם-יתברך את התורה לישראל, באו כל האמות לבלעם" (זבחים קטז). - ובאו אליו כל העולם, ועמד עצמו על איזה פסוק ואמר להם תורה.

פי אז כשבאו אליו, שאלו אותו מה ששאלו "הי למבול ישב?" (תהלים כט, י), והוא עמד על פסוק, והשיב להם: "ה' עז וכו'" (שם שם, יא). - נמצא: שעל-ידי נתינת התורה לישראל נתגדל בלעם. - וכן בישראל בעצמן שהם בקדשה, ואינם באים חס' ושלום לבלעם וכיוצא בו.

אך כשצדיק גדול אמת מגלה חדושים, ונעשה רעש גדול שזה מגלה חדושים נוראים כאלו - אזי כלם מתקבצים ובאים לאיזה קטן במעלה, ונאספים אצלו לשמע מפניו, מחמת הרעש שנעשה על-ידי החדושים שמגלה הצדיק הגדול, והוא עומד עצמו על איזה פסוק, ואומר להם מה שאומר.

רבנו ז"ל עוסק להכניע בלעם הרשע'

מח. ח"י מוה"ר"ן רמד - פעם אחת ספר רבנו ז"ל לפני בדרך קבלנא, על גדל היסורים שיש לו. שאמר: "שהוא מכרח לחשב במחשבתו בכל יום, את 'בלעם', בתוך תפלתו", ולא ספר יותר. והמוכר מדבריו בפשיטות: "שהוא צריך בכל יום בשעת התפלה, להכניע את 'בלעם הרשע', לבטל טמאתו מן העולם".

הפטרות פרשת בלק

"שמעו הרים את ריב ה'" (מיכה ו, ב)

מט. ח"א מח - כש'לשונות של עכו"ם' גוברים חסוֹשֶׁלֹום, אזי ה'שכינה' היא ריב עם 'קדשא-ברוך' הוא, כמו שכתוב בתקונים (תקוני-זהר מד: - על מיכה ו, ב): "שמעו הרים ריב על בנהא בגלותא".

פי ב'בארץ-ישראל איהי רב"י" (שם מה: - שנתהפך אתון רי"ב' ונעשה רב"י). ועקר ארץ-ישראל, על-ידי פח מעשיו, כמו שכתוב (תהלים קיא, ו): "פח מעשיו הגיד לעמו, לתת להם נחלת גוים".

אבל כש'פח' הזה וכו', נפגם - אזי גוברים אמות-העולם, גובר "ימין שקר" (תהלים קמד, ח), ונעשה מ"רב"י" "ריב". אזי "איהי ריב על בנהא, שגלו משלחן אביהם ומארצם יצאו".

"עמי זכר נא: מה יעץ בלק מלך מואב, ומה ענה אתו בלעם בן בעור" (מיכה ו, ה)

והינו דאמר להו נביא לישראל: "עמי, זכר נא: מה יעץ בלק מלך מואב, ומה ענה אתו בלעם בן בעור מן השטים עד הגלגל למען דעת צדקות ה'". מאי "למען דעת צדקות ה'"? - אמר רבי אלעזר: אמר להם הקדוש-ברוך-הוא לישראל: דעו כמה צדקות עשיתי עמכם שלא בעסתי בימי בלעם הרשע, טאלמלי פעסתי, לא נשתיר משונאייהם של ישראל שריד ופליט. (ברכות ז, סנהדרין קה: עבודה-זרה ד:)

ג. לקוטי הלכות, ברנת השחר, עג (על-פי לקוטי מוה"ר ח"ב ד, זאת הערבים) - 'בלק' ו'בלעם', הם בחינת 'חיות דעות' ו'מצח הנחש' - שרוצים להתגבר בכל פעם כנגד ישראל עם קדוש, על שהם חזקים באמונת הרצון. ועל-כן באמת היתה אז עת צרה גדולה ליעקב מאד, כמו שפתיב (מיכה ו, ה): **"עמי זכר נא: מה יעץ בלק מלך מואב, ומה ענה אותו בלעם בן בעור" וכו'.**

נא. לקוטי הלכות, נשיאת נפיים, ה, יב - ועל-כן היו ישראל באמת בסכנה גדולה אז כששלח בלק אחר בלעם, כי הדבור יש לו פח גדול מאד מאד, בין בקדשה בין להפך חסוֹשִׁלוֹם, וכמו שפתיב (מיכה ו, ה): **"עמי זכר נא: מה יעץ עליך בלק מלך מואב, ומה ענה אותו בלעם בן בעור" וכו' - שגראה מדברי הפסוק: שהיתה עצה עמקה מאד של הסטרא-אחרא, להביא את בלעם. אך השם-יתברך ברחמיו, עמד בעזרתם, והפך הקללה לברכה.**

נב. לקוטי הלכות, ברנת הודאה, ה, יא - ועל-כן נתיעץ בלק להביא עליהם בלעם שגם כן כחו בפיו, כי **"בלעם היה בקלפה כנגד משה"** (במדבר-רבה כ, ד), והוא על-ידי גדל טמאתו וכסופיו הרעים מאד, היה יכל לצרף האותיות להפך, פי "את זה לעמת זה עשה אלקים" (קהלת ג, יד). ועל-כן היו ישראל באמת אז בסכנה גדולה, כמו שפתיב (מיכה ו, ה): **"עמי זכר נא: מה יעץ עליך בלק" וכו'.**

אבל השם-יתברך ברחמיו חמל על ישראל, ונתן פח לה'פסופין-טובים' של משה וישראל - שיתגברו כנגד פסופין והבלים הרעים של 'בלעם הרשע', עד שעקם את פיו, עד שהכרח לצרף האותיות לטובה לברך את ישראל.

וזה הדבר נעשה בכל דור, כאשר הבנתי מדבריו ורמזיו הקדושים ז"ל (עין תי"מ-וה"ר רמד: שרפנו ז"ל עסק בזה בכל יום להכניע בלעם הרשע - מובא לעיל) - כי בענין ההבלים היוצאים על-ידי הפסופין-טובים או רעים חסוֹשִׁלוֹם, יש דברים נסתרים הרבה וכו'. והשם-יתברך חומל על עמו בכל דור, ו"עושה נפלאות גדולות לבדו פי לעולם חסדו" - שמגביר בכל עת, ההבלים והפסופין דקדשה, על הפסופין

וההבלים רעים - שלא יחריבו את העולם חסוֹשִׁלוֹם.

ועל-כן צוה השם-יתברך: **לזכר מעשה בלעם, כמו שפתיב: "עמי זכר נא: מה יעץ עליך וכו', ומה ענה אותו בלעם" וכו' - כדי לידע: שגם עתה השם-יתברך עושה עמנו כמו שהיה אז, להפך בכל פעם עצת הסטרא אחרא. כי באהבתו ובחמלתו הוא שולח לנו בכל דור צדיקים-אמתיים כאלו, שיש פח בקדשתם להגביר ההבלים-דקדשה' שנעשין מ'פסופין-טובים' - על ההבלים דסטרא-אחרא' שנעשה מ'פסופין להפך'.**

נג. לקוטי הלכות, יין-נסך, ד, י - בלעם היה טמא גדול, כמו שאמרו רז"ל (סנהדרין קה), והתגבר ברשעתו ובדרכי כשפיו, עד שמשך על עצמו רוח נבואה, עד שהיה גדול בנבואה מאד, כמו שאמרו רז"ל (במדבר-רבה יד, יט), וכל-זה מחמת גדל 'פח הבחירה' - שיש פח להאדם להכריח בביכול, את רוח הנבואה שישרה עליו כרצונו - להמשיך האור העליון ולצירו כרצונו.

ועל-כן באמת היו ישראל אז בסכנה גדולה, כמו שפתיב (מיכה ו, ה): **"עמי זכר נא: מה יעץ עליך בלק ומה ענה אותו בלעם" וכו', וכמו שפתיב בזהר-הקדוש (בחקוני קיב: בלק רי: ריא): "שמיונות עולם לא היו ישראל בסכנה פזאת כמו אז".** וכל-זה מחמת גדל כחו של הבעל-בחירה. אבל השם-יתברך חמל עליהם, וציר האור בעצמו בבחינת 'ברכה' וכו'.

"הגיד לך אדם מה טוב, ומה ה' דורש ממך, כי אם עשות משפט, ואהבת חסד, והצנע לכת עם אלקיך" (מיכה ו, ח)

נד. ח"א לא, ו-ט - מי שהוא בבחינת 'ברית', אזי: **"חסד מתגלה בפמא דאמה"** (זהר נשא אדרא-רבא קמב), בבחינת (תהלים פט, כט): **"לעולם אשמר לו חסדי, ובריתי נאמנת לו",** וכו'. וכשנתגלה ה'חסד', הינו: ה'אהבה' ו'ההשתוקקות', אזי הוא עושה נפשות וכו'.

וזה בחינת (בכורות ח): **"הבלי" -** זה בחינת **"אהבת חסד"** (מיכה ו, ח) **"שמתגלים בפמא דאמה",** כמו

שְׁכַתוֹב (הוֹשֵׁעַ יא, ד): **"בְּחַבְלֵי אָדָם אֲמַשְׁכֶּם, בַּעֲבֹתוֹת אֲהַבֶּה"**.

[לְקוּטֵי-הַלְנוּת, דָּם א, יב (על-פי ח"א לא הנ"ל) - "אַהֲבַת חֶסֶד" (מִיכָה ג, ח), הוּא בַחֲנִינַת הַשְׁתַּוְּקָקוּת וְכַסּוּפִינְי].

נ.ה. ח"א לג, ד - ה'חֶסֶד' הֵינּוּ ה'אַהֲבָה', כְּמוֹ שְׁכַתוֹב (יִרְמְיָה לֵא, ב): **"אַהֲבַת עוֹלָם אֲהַבְתִּיהָ, עַל כֵּן מְשַׁכְּתִיךָ חֶסֶד"**.

נ.ו. ח"א מח - הַדְּבוּרִים שֶׁמְדַבֵּר בְּכַח בַּתְּפִלָּה, הֵם עֲצֻמֵן הַדְּבוּרִים שֶׁל הַקְּדוּשָׁה-בְּרוּךְ-הוּא, בַּחֲנִינַת 'חֶסֶד', בַּחֲנִינַת 'סֶפֶה', בַּחֲנִינַת "כ"ח אֲתוֹן דְּעַבְדָּא דְּבְרָאשִׁית, שֶׁבָּהֶם נִבְרָא הָעוֹלָם", בַּחֲנִינַת 'אַרְצֵי-יִשְׂרָאֵל, כִּי עֵקֶר 'אַרְצֵי-יִשְׂרָאֵל' עַל-יַדֵּי "כַּח מַעֲשִׂיו", כְּמוֹ שְׁכַתוֹב (תְּהִלִּים קיא, ו): **"כַּח מַעֲשִׂיו הִגִּיד לְעַמּוֹ, לְתַת לָהֶם נַחֲלַת גּוֹיִם"**.

וְזֶה בַּחֲנִינַת (מִיכָה ג, ח): **"הִגִּיד לָךְ אָדָם מַה טוֹב, וּמָה ה' דּוֹרֵשׁ מִמֶּךָ, כִּי אִם עֲשׂוֹת מְשַׁפָּט, וְאַהֲבַת חֶסֶד, וְהִצַּנֵּעַ לָכֶת עִם אֱלֹקֶיךָ"**

"עֲשׂוֹת מְשַׁפָּט" - "זֶה הַדִּיּוֹן" (מִכּוֹת כד), בַּחֲנִינַת (שִׁירַת-הַשִּׁירִים ב, ו): **"שִׁמְאַלּוּ תַחַת לְרֵאשִׁי"**.

"וְאַהֲבַת חֶסֶד" - זֶה בַּחֲנִינַת 'חֶסֶדִים הַפְּנִימִיִּים'.

"וְהִצַּנֵּעַ לָכֶת" - זֶה בַּחֲנִינַת 'מְקִיפִים', בַּחֲנִינַת 'סֶפֶה'. כִּי "דְּפִנּוֹת הַסֶּפֶה הֵם שְׁתֵּים כֹּהֲלִכְתָּן" (סֶפֶה ו:); - שֶׁהֵם 'נֶצַח וְהוֹד'. "וּשְׁלִישִׁית אִפְלוֹ טַפַּח" (שֶׁם) - שֶׁהוּא בַּחֲנִינַת 'יְסוּד'.

וְזֶה בַּחֲנִינַת: **"וְהִצַּנֵּעַ לָכֶת"**. **"וְהִצַּנֵּעַ"** - זֶה בַּחֲנִינַת 'יְסוּד', **"מִנְגַּלָּה טַפַּח וּמְכַסֶּה טַפַּח"** (נְדָרִים כ:). **"לָכֶת"** - זֶה בַּחֲנִינַת 'נֶצַח וְהוֹד'.

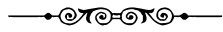
"עִם ה' אֱלֹקֶיךָ" - זֶה בַּחֲנִינַת 'אַרְצֵי-יִשְׂרָאֵל, כִּי "כָּל הַדָּר בְּאַרְצֵי יִשְׂרָאֵל, דּוֹמָה כְּמִי שֵׁישׁ לוֹ אֱלֹקִי" (תְּהִלּוֹת קיג), כִּי 'אַרְצֵי-יִשְׂרָאֵל' נַעֲשֶׂה מ'"כַּח מַעֲשִׂיו". (עֵינֵי בְּפָנַיִם עֵינֵי 'סֶפֶה' וְאַרְצֵי-יִשְׂרָאֵל בְּאַרְיִכוֹת).

נ.ז. סִפְרֵ-הַמִּדּוֹת, דַּעַת כ - מִי שֶׁהוּא **"הִצַּנֵּעַ לָכֶת"** (מִיכָה ג, ח), מַחֲשִׁבּוֹתָיו צְלוּלִים.

נ.ח. שִׁיחוֹת שְׂאֲחָר סְפוּרֵי-הַמַּעֲשִׂיּוֹת, מַעֲשֶׂה בְּצַדִּיק שֶׁנִּפְּל עָלָיו עֲצָבוֹת - הַצַּדִּיק חָפֵץ תָּמִיד לְהִיּוֹת **"הִצַּנֵּעַ-לָכֶת"** (מִיכָה ג, ח).

נ.ט. לְקוּטֵי-הַלְנוּת, רֵאשׁ-הַשָּׁנָה ד, ז - וְזֶה בַּחֲנִינַת (מִיכָה ג, ח): **"וְהִצַּנֵּעַ לָכֶת עִם אֱלֹקֶיךָ"** -

שֶׁעָקֵר הַתְּקַרְבוֹת לְהַשְׁמִי-תִּפְרָךְ, הוּא בַּחֲנִינַת **"וְהִצַּנֵּעַ לָכֶת"**, בַּחֲנִינַת הַשְּׁבַח הַנֶּאֱמָר עַל תְּלַמִּיד-חֶכֶם (תְּהִלִּים מו, יד): **"כָּל כְּבוֹדָה בַת מֶלֶךְ פְּנִימָה"**. וְזֶה בַּחֲנִינַת (ישַׁעְיָה מד, יג): **"כַּתְּפָאֶרֶת אָדָם לְשֶׁבֶת בֵּית"** - שֶׁעָקֵר תְּפָאֶרְתּוֹ וְקִדְשָׁתּוֹ שֶׁל אָדָם, הוּא כְּשִׁיּוֹשֵׁב בְּתוֹךְ בֵּיתוֹ, שֶׁשָּׁם עָקֵר הַמְּשַׁכֵּת הַקֶּדְשָׁה.

עֲשֶׂה עֶשֶׂר בְּתַמוּז

"בְּשֶׁבַע עֶשֶׂר בְּתַמוּז נִשְׁתַּבְּרוּ הַלוֹחֹת, וְבִטַל הַתַּמִּיד" (תַּעֲנִיַת פ"ד מ"ו)
- עֲנִין 'שְׁבִירַת הַלוֹחֹת' וְ'שְׁבִירַת לַחֹת' -

א. ח"א לד, ז - כְּשֶׁהִלְבֵּ, הֵינּוּ בַּחֲנִינַת 'ז'א"ו, בַּחֲנִינַת 'לוֹחֹת', מְשַׁקֵּעַ בְּאַהֲבוֹת רְעוּת, הֵינּוּ 'חֶרְפוֹת וּבִזְיוּנוֹת, הַנִּקְרָא "עֶרְלַת לֵב" (דְּבָרִים י, טז) - אֲזִי הוּא בַּחֲנִינַת 'שְׁבִירַת לוֹחֹת'. וְ'חֶרְפָּה' הוּא בַּחֲנִינַת 'עֶרְלָה' וְכוּ', וְהוּא בַּחֲנִינַת אֲהַבָּה נִפְּוֶלָה וְשִׁבּוּרָה וְכוּ', הַבְּאִים מְשִׁבֵּרַת כְּלֵי הַחֶסֶד וְכוּ'.

וְכִשְׁהִלְבֵּ מְשַׁקֵּעַ בְּ'חֶרְפָּה', בְּ'עֶרְלַת לֵב', בַּחֲנִינַת 'שְׁבִירַת לוֹחֹת', הֵינּוּ "חֶרְפָּה שְׁבִירָה לְבִי" (תְּהִלִּים סט, כא), וּמְקַשֵּׁר הִלְבֵּ הֵינּוּ הוּא"ו, לְהִיוֹ"ד, הֵינּוּ לְהִנְקָדָה, בַּחֲנִינַת 'צַדִּיק', שֶׁשָּׁם הָאוֹר הָאַהֲבָה הַקְּדוּשָׁה שׁוֹרָה וְכוּ' - אֲזִי נִתְבַטַּל ה'אַהֲבוֹת רְעוּת, ה'חֶרְפוֹת, ה'עֶרְלַת לֵב'. כִּי הַצַּדִּיק יֵאִיר לְהוּא"ו, לְהִלְבֵּ - וְנִתְבַטַּל הַחֶרְפָּה, הֵינּוּ 'עֶרְלַת לֵב' וְכוּ' - כִּי שָׁם שׁוֹרָה 'אַהֲבָה הַקְּדוּשָׁה'.

ב. ח"א נד, ד - כְּדִי לְשַׁמֵּר הַזְּכוּרִים, צְרִיךְ לְשַׁמֵּר עֲצָמוֹ שֶׁלֹּא יִפְּל לְבַחֲנִינַת 'רַעֲיָיִן, לְבַחֲנִינַת 'מִיתַת הַלֵּב'.

כִּי עָקֵר הַזְּכוּרִים תּוֹלָה בְּ'עִינְי' וְכוּ', כִּי ה'שְׁכַּחָה' בְּאֵ עַל-יַדֵּי 'רַעֲיָיִן, עַל-יַדֵּי 'מִיתַת הַלֵּב' וְכוּ', כִּי 'רַעֲיָיִן' וְ'מִיתַת הַלֵּב' הֵם בַּחֲנִינַת אַחַת וְכוּ'.

וְ'מִיתַת הַלֵּב' הִיא בַּחֲנִינַת 'שְׁבִירַת לוֹחֹת'. 'לֵב', הוּא בַּחֲנִינַת 'לוֹחֹת', בַּחֲנִינַת (מְשָׁלִי ג, א): **"כַּתְּבֶם עַל לוֹחַ לְבָבְךָ"**. וְ'שְׁכַּחָה' הִיא עַל-יַדֵּי 'שְׁבִירַת לוֹחֹת', כְּמֵאֲמַר חֲז"ל (עֲרוּבִין נד): **"אֲלֹמְלֵא לֹא נִשְׁתַּבְּרוּ לוֹחֹת הָרֵאשׁוֹנוֹת, לֹא הִיְתָה שְׁכַחָה בְּעוֹלָם"**.

נמצא: שעקר השכחה, היא על-ידי 'רע-עין', בחינת 'מיתת הלב', בחינת 'שברי לוחות', שמשם עקר השכחה.

ג. ח"א ס, זח - בפשעוסק לעורר בני-אדם, צריך לשמר עצמו מתלמידים שאינם הגונים, כדי שלא יהא נדבק בו מהרע שלהם, שלא יזיק לו, כמו שאמרו רז"ל (חולין קלג): "כל המלמד לתלמיד שאינו הגון" וכו'.

וכן אמרו חז"ל (שבת קח): "לכתב על עור בהמה טמאה, שנאמר (שמות יג, ט): 'למען תהיה תורת ה' בפיך', מן המתר לפיך". וכשלומד עם אחר, הוא בחינת 'פתיבה', פי הלשון' הוא בחינת (תהלים מה, ב): "לשוני עט סופר מהיר", שנחקק ונכתב על 'לב' התלמיד, כמו שכתוב (משלי ג, ג): "כתבם על לוח לבך".

ועל-כן צריך שלא יהיו דבריו נכתבין על בחינת עור בהמה טמאה, הינו: 'תלמיד שאינו הגון'.

אך אי-אפשר להיות נשמר בעצמו שלא ישמעו תלמידים שאינם הגונים ממנו. ולזה צריך שיהיה למודו, ללמד וללמד ולשמר ולעשות, דהינו: שעל-ידי למודו עם תלמידו, יהיה "כאלו עשאו לחברו, וכאלו עשאו לדברי-תורה", כמו שאמרו רז"ל (סנהדרין צט): "ואזי השם-יתברך שומר אותו: שלא יהיו דבריו נכתבין בכח הזכרון של התלמיד שאינו הגון, רק יהיו נשפחין ממנו".

וזהו: "ואלה לחרפות" וכו' (דניאל יב, ב) - הינו בחינת: "חרפה שברה לבי" (תהלים סט, כא), בחינת 'שכחה', 'שבירת הלב', שהיא בחינת 'שבירת הלוחות', כמו שכתוב: "לוח לבך" (משלי ג, ג).

ועל-ידי 'שבירת הלוחות' בא 'שכחה', כמו שאמרו רז"ל (ערובין נד): "אלמלא לא נשתברו לוחות הראשונות, לא היתה שכחה".

הינו: שאותן שאינם ראויין לקבל, שהם בחינת עור בהמה טמאה, נשפח מהם כנ"ל.

ד. ח"א ריז - 'זיכרו תורת משה' (מלאכי ג, כב), ראשי-תבות 'תמ"ז' חסר 'זא"ו'. פי אז ב'תמוז' צריכים להמשיך הזכרון לתקן השכחה, פי אז נתהוה השכחה.

פי על-ידי "הלוחות שנשתברו בחדש תמוז" (פענית פ"ד מ"ו), נתהוה השכחה - כמו שאמרו רז"ל (ערובין נד): "אלמלא לא נשתברו הלוחות הראשונות, לא נשתכחה תורה מישראל".

ועל-כן חסר 'זא"ו' מ'תמוז' - פי מאחר שנשתברו הלוחות, נסתלק ה'זא"ו', פי הלוחות הם בחינת 'זא"ו', כמו שאמרו (בבא-בתרא יד): "הלוחות ארפן ששה ורחפן ששה".

גם 'זימן מ'תן תורתנו' ראשי-תבות 'תמ"ז' - פי "בתמוז נתנו הלוחות" (יומא ד). ונס כאן חסר 'זא"ו', מחמת שאז נשתברו הלוחות שהם בחינת 'זא"ו' כנ"ל.

ה. שיחות-הר"ן פו - מה שפוסקין [את החתן באמצע] הדרשה, זה בחינת 'שברי לוחות'.

ו. חיי-מוהר"ן קצז - עקר העבודה שיש בכל דבר - מה שמניחין לאדם על הבחירה שלו, הינו: שנשאר הדבר על דעתו. ואין מצוין אותו על אותו הדבר שום מצוה, רק שנשאר הדבר על דעתו כפי מה שיבחר לו.

וזה בחינת (שבת פז): "משה הוסיף יום אחד מדעתו" - שזאת הבחינה נמצאת בכל עבודה, שבכל עבודה יש דבר שמניחין לאדם בלי מצוה ואזהרה, רק תלוי בדעתו ובחירתו כמו 'משה רבנו' וכו'.

ועקר היגיעה והכבודות והיסורין שלו (של רבנו ז"ל), היא בבחינת "הוסיף משה יום אחד מדעתו" כנ"ל, פי אינו יודע איך לעשות וכו'.

גם זה "ששפר את הלוחות", היא גם-כן בבחינה הנ"ל - פי "זה עשה גם-כן מדעתו" (שבת שם), וכיוצא בזה וכו'.

- ענין 'בין המצרים' -

א. ח"ב פה - 'אגוזים הנקראים לוזים, רומזים לבחינת 'לאה', שהיא ב'ערף', שהיא נקבא ראשונה' (ספר הלכותיים להאר"ז"ל, פרשת ויחי).

ואחר-כך נכנסין ל'בית-המקדש', שהוא בחינת "יעקב קראו בית-אל" (פסחים פח). וזהו שפרש רש"י (שופטים א, כד): "שדרך לוז נכנסין לבית-אל". - וזהו (ישעיה מ, א): "נחמו נחמו". שתי פעמים

נַחֲמוּ גִמְטְרִיא 'קִדְקֵד', שֶׁהוּא בְּחִינַת 'עֲרָף' -
שְׁעֵל־יָדָה נִכְנָסִין לְבֵית־אֵל.

וְזֶהוּ שְׁלֹשָׁה שְׁבוּעוֹת שֶׁהֵם עֲשָׂרִים־וְאַחַד יוֹם
שִׁבְיִן־הַמְצָרִים, וּכְנֻגְדוֹ בְּאֵילָן לֹזֵז (ירושלמי תענית
פ"ד ה"ה). בְּשִׁבְלֵי זֶה: "נוֹהֲגִין לֵאמֹל בִּיצֵה בְּסַעֲדָה
הַמִּפְסָקַת בְּתַשְׁעָה בָּאֵב" (שְׁלַח־עֲרוּךְ אֲוֹרַח־חַיִּים תְּקַנָּב,
ה) - כִּי הַבִּיצָה נִגְמָרַת בְּעֲשָׂרִים וְאַחַד יוֹם, כְּמֵאֲמַר
חַז"ל (בְּכוּרוֹת ה. וְעֵין שָׁם בְּתוֹסְפוֹת): "תִּרְנַגְלַת מוֹלְדַת
לְעֲשָׂרִים וְאַחַד יוֹם וְכוּ', וּכְנֻגְדוֹ בְּאֵילָן לֹזֵז".

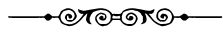
וְזֶהוּ הָעֵצִים לֹזֵז שֵׁשׁ בְּעֲרָף אָדָם, שִׁישָׁאֵר אַחַר
כְּלִיזוֹן הַגּוֹף, וְ"מִמֶּנּוּ יִתְחַדֵּשׁ בְּנֵין הַגּוֹף בְּשַׁעַת
תְּחִילַת־הַמַּתִּים" (בְּרַאשִׁית־רַבָּה כח. ג). וְזֶהוּ עֵקֶר
נַחֲמוֹתֵינוּ - בְּחִינַת "נַחֲמוּ נַחֲמוּ" כְּנ"ל - כִּי עַל
הַגּוֹף נֵאמַר (רוֹת ג. יג): "שִׁכְבֵי עַד הַבֶּקֶר", שֶׁהוּא עֵת

הַתְּחִיָּה. "וְהִנֵּה בַּבֶּקֶר וְהִנֵּה הִיא לֹאָה" (בְּרַאשִׁית כט,
כה), הֵינּוּ עֵצִים לֹזֵז הַנ"ל, שְׁעֵל־יָדָה נִתְבַּנֶּה הַגּוֹף.

וּבְשִׁבְלֵי שְׁכָל כְּוֻנָתוֹ שֶׁל יַעֲקֹב הָיָה בְּשִׁבְלֵי רָחֵל -
נֵאמַר בְּבְנֵי רָחֵל, דְּהֵינּוּ יוֹסֵף: "וּלְקִדְקֵד נֹזֵר
אַחִיו" (בְּרַאשִׁית מט, כו), וּבְבְנֵימִין כְּתִיב: "וּבֵין
כְּתָפָיו שָׁכַן" (דְּבָרִים לג, יב).

רְמִז: שְׁעֵל־יָדָה בְּחִינַת 'לֹאָה' שֶׁהִיא רֵאשׁוֹנָה, יָכוֹל
לְבֹא לְבְּחִינַת 'רָחֵל'. "קִדְקֵד" וְ"כְּתָפִיו" - זֶה
בְּחִינַת 'לֹזֵז' הַנ"ל. 'עֲרָף' גִּמְטְרִיא ש"נ, רֵאשִׁי
תְּבוּת: שִׁבְת גִּמְטוּ - רְמִז לְהַנ"ל.

שָׂאֵר עֲנִינֵי בֵּין־הַמְצָרִים, חֲצוֹת־הַלֵּילָה, גְּלוּת
וְגֵאלָה - יוֹפִיעוּ בְּעֲזַרַת־הַשֵּׁם בְּגִלְיוֹנוֹת הַבָּאִים

לְקוּטֵי תְּפִלוֹת עַל הַתּוֹרָה - פְּרָשַׁת בְּלָק

תְּפִלוֹת בְּעֲנִין: עֲצַת 'בְּלַעַם הַרְשָׁע' | דְּמַעוֹת בְּקִרְיַאת־שְׁמַע' | לְבָרָכָה
וְלֹא לְקַלְלָה | לְהַנְצִל מִהַרְעֵ-עֵין' שֶׁל 'בְּלַעַם' | שִׁדָּה צַפִּים | וַיַּעֲמַד
פְּנִיחַס וַיִּפְלַל | לֹא הִבִּיט אֶן בֵּיעַקֵב וְלֹא רָאָה עֲמַל בִּישְׂרָאֵל

וּתְזַכְּנוּ מִהֲרָה לְצֵאת מַגְלוֹת שֶׁל הַשְּׁבַע־יָד
אֲמוֹת שֶׁהוּא תְּאוֹת־נְאוּף, וְכָל שְׂאֵרֵי הַתְּאוֹת
רְעוֹת, וְתַעֲזְרֵנוּ וְתוֹשִׁיעֵנוּ, לְשַׁבֵּר וּלְגַרֵּשׁ
וּלְבַטֵּל כָּלֵם, מַעֲלִינוּ וּמַעֲלֵנוּ, חַיֵּשׁ קַל
מִהֲרָה.

וְעֲזַרְנִי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, לְקַבֵּל עָלַי תְּמִיד
עַל מַלְכוּת שָׁמַיִם בְּאַהֲבָה, וְאַזְכֶּה
לְהַצִּיל אֶת נַפְשֵׁי מַהֲרֵהוֹרִים רְעִים, עַל־יָדִי
אֲמִירַת שְׁנֵי פְּסוּקִים אֵלּוּ שֶׁל קַבְּלַת עַל
מַלְכוּת שָׁמַיִם, שֶׁהֵם "שְׁמַע יִשְׂרָאֵל ה'
אֵלֵּינוּ ה' אֶחָד", "בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ
לְעוֹלָם וָעֶד".

וּתְזַכְּנֵי לְהִיּוֹת רְגִיל תְּמִיד לֹמַר בְּכָל־פְּעַם
אֵלּוּ הַפְּסוּקִים, בְּכוֹנֶנָה גְּדוּלָּה
וְעֲצוּמָה, וּבְשִׁמְחָה גְּדוּלָּה, וּבְמִסִּירַת־נַפְשׁ.
וְתַעֲזֹרֵר אֶת לְבָבִי בְּאַהֲבָה וְתִשׁוּקָה וְחַפְצָה

⊙ [א] לְקוּטֵי־תְּפִלוֹת ח"א לו' ⊙
(עַל־פִּי לְקוּטֵי־מוֹהַר"ן ח"א לו. 'בְּקִרְבַּ עֲלֵי מְרַעִים' -
לְעִיל פְּרָשַׁת בְּלָק' אוֹת ט; כ; כט; ל; מ)
לְהַנְצִל מִקְּלַפַּת וְעֲצַת 'בְּלַעַם הַרְשָׁע' | לְהוֹרִיד דְּמַעוֹת
בְּשְׁמַע' וּבְרוּךְ־שֵׁם' בְּקִרְיַאת־שְׁמַע, בְּדִי לְהַנְצִל
מִהַרְעוּרִים | לְהַמְשִׁיךְ הָאוֹר לְבָרָכָה וְלֹא לְקַלְלָה

וְתַחֲמֹל עָלֵינוּ, וְתַעֲזְרֵנוּ וְתוֹשִׁיעֵנוּ וּתְזַכְּנוּ,
וְתַתֵּן לָנוּ כַח וְגִבּוֹרָה בְּרַחֲמֶיךָ
הָעֲצוּמִים, וְתַגֵּן בְּעַדְנוּ, וְתַהֲיֶה עִמָּנוּ תְּמִיד,
שְׁנֹזֶפֶה בְּכַחַךְ הַגְּדוֹל, בְּכַח וְזִכּוֹת מִשֶּׁה רַבְּנוּ
עָלֵינוּ הַשְּׁלוֹם, וּבְכַח וְזִכּוֹת כָּל הַצְּדִיקִים
הָאֲמִתִּיִּים, לְגַרֵּשׁ, וּלְשַׁבֵּר, וּלְעַקֵּר, וּלְכַלּוֹת,
וּלְבַטֵּל, קַלְפַת 'בְּלַעַם הַרְשָׁע' מִן הָעוֹלָם,
שֶׁהִיא הַתְּגַבְּרוֹת תְּאוֹת־נְאוּף, שֶׁהִיא שְׁטוּף
בְּזִמָּה בִּיּוֹתֵר.

וְתַמְשִׁיךְ עָלֵינוּ תְּמִיד, קִדְשַׁת מִשֶּׁה רַבְּנוּ,
וּקִדְשַׁת כָּל הַצְּדִיקִים־הָאֲמִתִּיִּים,

וַיִּהְיֶה ה' אֱלֹהֵינוּ לְךָ אֵת הַקְּלָלָה לְבָרְכָהּ, כִּי אֶהְיֶה ה' אֱלֹהֵינוּ.

כִּי אֵין לִי שׁוֹם תְּקוּהָ וּמְנוּסָה וּמִבְטָח וּמִשְׁעָן, כִּי אִם עֲלֵיךָ לְבָד, וְעַל הַצְּדִיקִים אֲמִתִּיִּם אֲשֶׁר אֲנִי נֹשְׁעֵנִים עֲלֵיהֶם תְּמִיד, בְּכַחַם נִשְׁעַנְתִּי לְצַעֵק אֱלֹהֵיךָ תְּמִיד, וּלְצַפּוֹת לְרַחֲמֵיךָ וּלְיִשׁוּעֶתְךָ.

עֲשֵׂה עִמִּי מַה שֶׁתַּעֲשֶׂה, בְּאִפְךָ שְׂאֵזְפָה בְּחַיֵּי חַיֵּשׁ קַל מִהָרָה, לְשִׁמְרֵת־הַבְּרִית בְּאֲמֶת, מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם, בְּקִדְשָׁה גְדוּלָה, וְאֵזְפָה לְהַתְקַדֵּשׁ בְּקִדְשֶׁךָ הָעֲלִיזוֹנָה, עַד שְׂאֵזְפָה לְשִׁבְעִים־פָּנִים שֶׁל הַתּוֹרָה־הַקְּדוּשָׁה.

☉ [ב] לְקוּטֵי־תַפְלוֹת ח"א מִג ☉
 (על־פִּי לְקוּטֵי־מוֹהָרִין ח"א מִג, 'לְהַתְרַחֵק מִדְּבוּרִים שֶׁל רָשָׁע' - לְעִיל 'פְּרֻשֶׁת בְּלִק' אוֹת לא)
 - לְהַנְצִיל מִקְלַפֶּת וְעֵצַת 'בְּלַעַם הַרְשָׁע' -

יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ ה' אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שֶׁתְּהִיָּה בְּעִזְרָנוּ, וְתִשְׁמְרֵנוּ בְּרַחֲמֵיךָ הַרְבִּיּוֹת, וְתִרְחִיקֵנוּ מִלְּהַתְחַבֵּר עִם רָשָׁעִים. וְתִשְׁמַר אוֹתִי, שֶׁלֹּא יִהְיֶה נִשְׁמַע לְאֲזַנִּי לְעוֹלָם, דְּבוּרִים שֶׁל רָשָׁעִים שֶׁהֵם בְּנֵי־דָעָה, אֲשֶׁר דְּבוּרֵיהֶם הֵם אוֹרֵי־אֲרֻסִּים שֶׁל נְאוּף, וּמוֹלִידִים נְאוּף בְּהַשׁוֹמֵעַ דְּבָרֵיהֶם.

וְתִזְכְּנֵי בְּרַחֲמֵיךָ הַרְבִּיּוֹת לְשִׁמְרֵת־הַבְּרִית בְּאֲמֶת, וְתַחֲמַל עֲלֵינוּ וְתְהִיָּה עִמָּנוּ תְּמִיד. וּבְחֶסֶדְךָ הַגָּדוֹל תּוֹשִׁיעֵנוּ וְתַעֲזְרֵנוּ, וְתַכְנִיעַ, וְתִשְׁבַּר, וְתַעֲקֹר, וְתַבְטֵל, קַלְפַת בְּלַעַם הַרְשָׁע מִן הָעוֹלָם, שֶׁהוּא פָּגַם תְּאוֹת־נְאוּף.

וְתִמְשִׁיךְ עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל, קִדְשָׁת וּפְרִישוֹת מִשֶּׁה רַבְּנוּ עֲלִיזוֹה־שְׁלוֹם, וּקְדֻשָּׁת כָּל הַצְּדִיקִים הָאֲמִתִּיִּים שׁוֹמְרֵי־הַבְּרִית בְּאֲמֶת, בְּזִכְרוֹתֶם תַּחֲנִינוּ וְתוֹשִׁיעֵנוּ, שֶׁנִּזְכָּרָה גַם כֵּן לְהִיּוֹת שׁוֹמְרֵי־הַבְּרִית בְּאֲמֶת.

גְּדוּלָה אֱלֹהֵיךָ, עַד שְׂאֵזְפָה לְהוֹרִיד דְּמַעוֹת בְּשַׁעַת קַבְּלַת עַל מַלְכוּת שָׁמַיִם בְּשָׁנֵי פְּסוּקִים הָאֵלֶּן.

וְאֵזְפָה עַל־יְדֵי־זָהָה, לְקַבֵּל וּלְהַמְשִׁיךְ עָלַי מַלְכוּת דְּקִדְשָׁה, וּלְהַכְנִיעַ וּלְשַׁבֵּר וּלְעַקֵּר וּלְבַטֵּל מַלְכוּת הַרְשָׁעָה מִן הָעוֹלָם, שֶׁהִיא תְּאוֹת־נְאוּף, שֶׁהִיא שִׁפְחָה־בִּישָׂא אֲשֶׁה־זוֹנָה. וְתַבְרַח הַשִּׁפְחָה מִפָּנַי גְּבֻרָתְךָ, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב: "מִפָּנַי שְׂרִי גְּבֻרָתִי אֲנֹכִי בּוֹרַחַת".

וְאֵזְפָה בְּכַחַךְ, לְהַגְבִּיר וּלְהַמְלִיךְ "אֲשֶׁה יִרְאֵת ה'" עַל הָאֲשֶׁה־זוֹנָה, וְתַכְנִיעַ וְתַפֵּל הַשִּׁפְחָה לְפָנַי גְּבֻרָתְךָ וְתַבְרַח מִפָּנַי, בְּאִפְךָ שְׂאֵזְפָה לְבַטֵּל מִמֶּנִּי תְּאוֹת־נְאוּף, וּלְהַתְגַּבֵּר עַל כָּל הַהַרְהוּרִים רָעִים, לְגַרְשָׁם וּלְשַׁבֵּרם וּלְבַטֵּלם מֵעָלַי בְּבִטּוֹל גְּמוּר מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם.

וְאֵזְפָה לְצִיר אֵת הָאוֹר הַפְּשוּט הַבָּא מִלְּמַעְלָה, בְּבַחֲנֵינָת בְּרַכָּה וְטוֹבָה, אֶהְיֶה־עֲלֵי־פִי שְׂאִינִי כְּדָאֵי לְזָהָה, כִּי אַתָּה יָדַעְתָּ אֵת עֵצָם הַפְּגָמִים וְהַקְּלָקוּלִים, שֶׁפָּגַמְתִּי וְקַלְקַלְתִּי אֵת כְּלֵי הַמַּחֲיִן שְׁלִי מְאֹד, עַל־יְדֵי פָּגַם־הַבְּרִית שֶׁהוּא פָּגַם הַדַּעַת, וּמֵאִין יִבֵּא עֲזָרִי לְצִיר אֵת הָאוֹר לְבָרְכָהּ.

אֶהְיֶה־עַל־פִּי־כֹן, עַל רַחֲמֵיךָ הַרְבִּיּוֹת אֲנִי בּוֹטָה, וְעַל חֶסֶדְךָ אֲנִי נֹשְׁעָן, וּלְיִשׁוּעֶתְךָ אֲנִי מִצְפָּה, וּלְסִלְיַחֲוֹתֶיךָ אֲנִי מְקוּהָ, שֶׁתַּעֲשֶׂה עִמִּי כַּחֲסִדְךָ וּנְפִלְאוֹתֶיךָ הַגְּדוּלִים וְהַנּוֹרָאִים, וְתַמְלֵא עָלַי רַחֲמִים, וְתַעֲשֶׂה עִמִּי נְסִים וּנְפִלְאוֹת גְּדוּלוֹת וְנּוֹרָאוֹת, וְתַצִּיר בְּעֶצְמְךָ הָאוֹר הַבָּא מִלְּמַעְלָה בְּבַחֲנֵינָת בְּרַכָּה וְשְׁלוֹם וְחַיִּים וְטוֹב, וְיִמְשַׁךְ עָלֵינוּ הָאוֹר הַקְּדוֹשׁ מִלְּמַעְלָה לְבָרְכָה וְלֹא לְקַלְלָה, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב: "הִנֵּה בָרֶךְ לְקַחְתִּי, וּבָרֶךְ וְלֹא אֲשִׁיבֶנָּה". וַיִּקֵּם מִקְרָא שֶׁכָּתוּב: "וְלֹא אָבָה ה' אֱלֹהֵינוּ לְשַׁמֵּעַ אֶל בְּלַעַם,

ותשמרנו ותצילנו מעתה, מפל מיני פגם־הברית, ומפל מיני הרהורים רעים, ומפל מיני בלבולים וערוב הדעת, ותזכנו לקדשת־הברית, ולקדשת הדעת, בתכלית השלמות באמת.

שאזכה להתדבק במדותיך הטובים, להיות 'טוב־עין' באמת תמיד.

ותצילנו ברחמיך הרבים מ'עין־רעה', שלא ישלט בנו שום 'עין־רעה', משום אדם ומשום נברא שבעולם, ולא יהיה ל'הרע־עין' שום פח ושום שליטה, ולא יוכל להזיק לנו כלל חס־ושלום, לא בגשמיות ולא ברוחניות.

מלא רחמים, טוב לכל, טוב ומטיב, טוב ומטיב לרעים ולטובים, טוב באמת תמיד, הטוב כי לא כלו רחמיך, והמרחם כי לא תמו חסדיך. רחם עלינו ברחמיך הרבים, והצילנו מ'רע־עין' מפל הבחינות, הן שלא יהיה לנו שום 'עין־רעה' כלל, הן שלא ישלט בנו שום 'עין־רעה' משום אדם ומשום נברא שבעולם.

ותביט עלי בעיניך הטוב, "בעינא קדא דרחמי", ותמשיך ותשפיע עלי 'טוב־עין'. ותשמרני ותצילני, שלא יהיה עיני רעה כלל בגדלת חברי, ובגדלת כל העולם כולו.

ותצילני, שלא ישלט בנו שום 'עין־הרע', משום 'רע־עין' שבעולם, ולא יזיק לנו עינם הרעה כלל, הן בגשמיות הן ברוחניות, בגוף ונפש וממון.

ותשמר צאתנו ובואנו לחיים טובים ולשלום מעתה ועד עולם, כי אין לנו על מי להשען, כי אם עליך לבד אבינו שבשמים, כי "אשורנו עתה סבבונו עיניהם ישיתו לנטות בארץ. צרי ילטש עיניו לי. אשא עיני אל ההרים, מאין יבא עזרי. עזרי מעם ה', עשה שמים וארץ. כי אליך אלקים ה' עיני, בכה חסיתי, אל תער נפשי. עיני תמיד אל ה' כי הוא יוציא מרשת רגלי. אליך נשאתי את עיני היושבי בשמים. הנה בעיני עבדים אל יד אדוניהם, בעיני שפחה אל יד

☉ [ג] לקוטי־תפלות ה"א נד ☉

(על־פי לקוטי־מורה"ן ח"א נד, 'זיהי מקץ - זכרון')

- להנצל מה'רע־עין' של 'בלעם' -

אית בר נש דברכתא אתמיים על־ידיה יתיר מאחרא וכו'. "טוב עין הוא יברך", וכו', בגין דהוא זמין דיתמיים ברכתא על־ידיה בהאי, ושארי ברכתא באשגחותא דיליה. ואית בר נש דהוא זמין לאתקיימא לווסין על־ידיה, ובכל מה דיטגח לייתי לווסייא ומארה ובעייתא כגון בלעם, דאקרי: 'רע־עין', דהוה זמין בכל ביט, ולא הוה זמין לטב. ואף על גב דברך, ברכתיה לא ברכתא, ולא אתמיים. וכד הוה לייט, כל מאן דלייט אתמיים, ואפילו ברעא קדא, ועל דא פתיב (במדבר כד, ג): "שתם העין". בכל אתר דעיניה שלטא, אתלטייא, וכו'. (זהר אחרי סג:)

[תרגום: יש אדם שהברכה מתקיימת על־ידו יותר מאחר וכו'. בא וראה מה פתוב בכתב: "טוב עין הוא יברך", וכו', כי הוא מזמין שתתקיים ברכה על־ידו בזה, ושורה הברכה בהשגחותו. - ויש אדם שמזמין שיתקיימו על־ידו קלות, ובכל מה שיצבונן ובאו קלות ומארה ובעתה, כמו בלעם שנקרא: 'רע־עין', שהיה מזמין לכל רע, ולא היה מזמין לטוב, ואף על גב שבברך, ברכתו אינה ברכה ולא התקיימה. וכשהיה מקלל, כל מה שקלל התקיים, ואפילו ברעא קדא, ועל זה פתוב (במדבר כד, ג): "שתם העין". בכל מקום שעיניו שלטוה, התקלל, וכו'.]

ובכך יהי רצון מלפניך ה' אלקינו ואלקי אבותינו, שתראה בעינינו ודחקנו ועמלנו, ותשור בעינינו, ותביט בעמלנו. ותציץ עלינו ברחמיך, ותשגיח עלינו בעין המלטה, ותשמרנו ברחמיך הטובים, ותצילנו תמיד מ'רע־עין', שלא יהיה לנו שום 'עין־רעה', על שום אדם שבעולם, רק נסתפל תמיד על כל אחד ב'עין־טובה'.

ונזכה להיות מתלמידי של אברהם אבינו עליוהשלום, שיש בהם שלשה מדות טובות, שהם: 'עין־טובה', ונפש שפלה, ורוח נמוכה. ותשמרנו ותצילנו מתלמידי של בלעם הרשע, שיש להם שלש מדות רעות, שהם: 'עין־רעה', ורוח גבוה, ונפש רחבה.

אבינו, מלפנו, אדירנו, בוראנו, גואלנו, יוצרנו, קדושנו, קדוש יעקב, רוענו, רועה ישראל, המלך הטוב והמטיב לכל, 'טוב־עין' באמת. זכני ברחמיך הרבים,

גְּבַרְתָּהּ, כִּן עֵינֵינוּ אֵל ה' אֱלֹקֵינוּ עַד שִׁיחַנְנוּ.
חַנְנוּ ה' חַנּוּנוּ, כִּי רַב שְׁבַעְנוּ בּוֹז".

אֶחָד כָּלוּ טוֹב, בְּאִפֶּן שִׁיזְכָּה כָּל אֶחָד וְאֶחָד
מִיִּשְׂרָאֵל לְכָלֵל תְּפִלָּתוֹ בְּאֶחָד.

☪ [ד] לְקוּטֵי־תְּפִלּוֹת ה"א סה ☪

(על־פי לקוטי־מוֹהַר"ן ח"א סה, וְיֵאמָר שְׁעוּ אֶל רוּת -
לְעִיל פְּרֻשֶׁת בְּלָק' אוֹת יז)

"שִׁדָּה צְפִים" (במדבר כג, יד)

ש'עֵינֵי בַעַל־הַשָּׂדֶה יִהְיוּ מֵאִירִין בְּבַחֲיַנַּת "שִׁדָּה צְפִים"

☪ [ה] לְקוּטֵי־תְּפִלּוֹת ח"ב ח ☪

(על־פי לקוטי־מוֹהַר"ן ח"ב ח, וְתַקְעוּ תוֹקְבָה -
לְעִיל פְּרֻשֶׁת בְּלָק' אוֹת מד)

"וַיַּעֲמַד פִּנְחָס וַיִּפְלֹל" (תהלים קו, ל)

שְׁנִזְכָּה לְצַדִּיק בְּעַל־כַּח' גְּדוּל,
כ'פִּנְחָס' בַּעַת שְׁקִנָּא עַל מַעֲשֵׂה זְמָרִי'

וְתַן לָנוּ בְּעַל־שָׂדֶה אֲמַתִּי, שְׂיֻכַּל לְעַסֵּק
בְּתַקוּן נַפְשֵׁנוּ וְרוּחַנוּ וְנִשְׁמוֹתֵינוּ,
שִׁיְהִיָּה לוֹ כַּח לְתַקֵּן כָּל הַנְּשָׁמוֹת שֶׁל הַחַיִּים
וְהַמַּתִּים, לְהַכְנִים כָּל הַנְּשָׁמוֹת מִחוּץ לַפָּנִים
לְתוֹךְ הַשָּׂדֶה הַקְּדוֹשָׁה, וְלְעַסֵּק בְּכָל תְּקוּנֵיהֶם
וְצַרְכֵיהֶם, לְזוֹרְעִים, וְלַנּוֹטְעִים, וְלַהַשְׁקוֹתֵם,
וְלַגְדֹּלֵם, וְלַהַצְמִיחֵם, וְלַהַרְבּוֹת פִּירוֹתֵיהֶם,
וְלַתֵּן הַרְחָקָה פְּרָאוֹי בֵּין כָּל הָאֵילָנוֹת
וְהַעֲשִׂיבִים שֶׁלֹּא יִכְחִישׁוּ אֶחָד אֶת הַבְּרוֹ חֲסִי
וְשָׁלוֹם.

וַיִּקְרָא מִהֲרָה מִקְרָא שְׁפָתוֹב: "יִשָּׁם מְדַבֵּר
לְאָנָם מִיָּם, וְאַרְץ צִיָּה לְמוֹצְאֵי מַיִם.
וַיּוֹשֶׁב שָׁם רַעֲבִים, וַיִּכּוֹנְנוּ עִיר מוֹשָׁב. וַיִּזְרְעוּ
שָׂדוֹת, וַיִּטְעוּ כַרְמִים, וַיַּעֲשׂוּ פְרֵי תְבוּאָה.
וַיְבָרְכֵם וַיִּרְבּוּ מְאֹד, וּבְהִמַּתֶּם לֹא יִמְעִיט".

וַיִּזְכְּנוּ לָשׁוּב בַּתְּשׁוּבָה־שְׁלֵמָה לַפְּנִיָּה
בְּאֲמַת, עַד שִׁיאִירוּ עֵינֵי בְּעַל־
הַשָּׂדֶה, וְתִהְיֶה הַשָּׂדֶה נִקְרָאת "שִׂדָּה־
צְפִים", וְלֹא תִהְיֶה נִקְרָאת חֲסִי־שָׁלוֹם
שִׂדָּה־בּוֹכִים'.

שְׁתַּעֲזֹר וְתוֹשִׁיעַ בְּרַחֲמֵיךָ הַרְבִּים וּבְחַסְדֶּיךָ
הַעֲצוּמִים, שִׁיְהִיָּה כַּח לְהַבְּעַל־
הַשָּׂדֶה, לְהִיֹּת צוּפָה וּמַבִּיט וּמַסְתַּכֵּל עַל כָּל
אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל הַרְחוֹק מִן הַתְּכַלִּית,
לְהַבִּיאוֹ אֶל הַתְּכַלִּית הָאֲמַתִּי.

שִׁיזְכָּה כָּל־אֶחָד, לְסַתֵּם עֵינָיו וְדַעַתוֹ
מִחִיזוֹ דְהָאֵי עַלְמָא לְגַמְרִי, עַד
שִׁיְהִיָּה נִכְלָל תְּמִיד בְּתַכְלִית הַבְּטוּל בְּרֻצוּא
וְשׁוֹב, בְּתוֹךְ הַתְּכַלִּית הָאֲמַתִּי, שֶׁהוּא כָּלוּ

וְתַרְחַם עָלֵינוּ בְּרַחֲמֵיךָ הַרְבִּים, וְתַשְׁלַח
לָנוּ צַדִּיק אֲמַתִּי גְבוּר וַבְּעַל־כַּח'
גְּדוּל, אֲשֶׁר יִקְנָא קִנְיַת ה' צְבִי־אוֹת, וַיִּתְּפַלֵּל
לַפְּנֵיךָ תְּפִלָּה בְּבַחֲיַנַּת דִּין, בְּכַח וּגְבוּרָה
גְּדוּלָּה דְקַדְשָׁה, וַיַּעֲשֵׂה פְלִילוֹת עִמָּךְ, כְּמוֹ
פִּנְחָס בַּעַת שְׁקִנָּא עַל מַעֲשֵׂה זְמָרִי, כְּמוֹ
שְׁפָתוֹב: "וַיַּעֲמַד פִּנְחָס וַיִּפְלֹל, וְתַעֲצֹר
הַמַּגְנָפָה".

וְתַעֲזְרֵנוּ בְּזִכּוֹת וְכַח תְּפִלַּת הַצַּדִּיק
הַבְּעַל־כַּח', לְהַכְנִיעַ וּלְשַׁבֵּר
וּלְבַטֵּל 'תְּאוֹת־נְאוּף' מֵעָלֵינוּ, וּמַעַל כָּל עַמָּךְ
בֵּית יִשְׂרָאֵל, מַעַתָּה וְעַד עוֹלָם.

וְתַחֲמַל עַל עַמָּךְ יִשְׂרָאֵל, בְּחַמְלַתְךָ
הַחֲזָקָה וּבְאַהֲבַתְךָ הַגְּדוּלָּה, וְתַתֵּן
כַּח וּגְבוּרָה לְתַפִּלַּת הַצַּדִּיק הַבְּעַל־כַּח' הַזֶּה -
שֶׁתְּפִלָּתוֹ בְּבַחֲיַנַּת דִּין, תַּעֲמַד לְהַסְטֵר־א'
אַחֲרָא וְהַקְּלִפָּה בְּבֵית הַבְּלִיעָה שְׁלָה.

עַד שֶׁתִּהְיֶה מְכַרְחַת הַסְטֵר־אֲחֲרָא
וְהַקְּלִפָּה, לְהַקִּיא וּלְהוֹצִיא מִקְרֻבָּה
וּבִטְנָה, כָּל הַקְּדוֹשׁוֹת שֶׁבְּלַעָה, וְכָל הַדַּעַת
וְהַרְחַמְנוֹת וְהַתְּפִלּוֹת, וְכָל מִינֵי נִיצוּצוֹת
הַקְּדוֹשָׁה שֶׁבְּלַעָה עַל־יְדֵי הַטְּאִינוּ וּפְשָׁעֵינוּ
הַרְבִּים, וּבְפִרְט עַל־יְדֵי פְגָם־הַבְּרִית, הַכָּל
תִּהְיֶה מְכַרְחַת לְהַקִּיא וּלְהוֹצִיא מִקְרֻבָּה
וּבִטְנָה חֵישׁ קַל מְהֵרָה.

וַיִּקְרָא מִהֲרָה מִקְרָא שְׁפָתוֹב: "חֵיל בָּלַע
וַיִּקְאֲנוּ, מִבְּטָנוּ יִרְשָׁנוּ אִל", וְתִהְיֶה
מְכַרְחַת הַסְטֵר־אֲחֲרָא וְהַקְּלִפָּה, לְתַן הַקְּאוֹת
הַרְבֵּה בְּכָל עֵת וּבְכָל שָׁעָה, עַד אֲשֶׁר תִּקְיָא

ותוציא גם עצמות חיותה ממש מקרבה ובטנה, כמו שכתוב: "מטה עזך ישלח ה' מציון, ודה בקרב איביך". ויתגירו גרים רבים אמתים, ויתוספו על עמך ישראל, ויפירו כל אמות העולם כח מלכותך, וידעו כלם "כי אתה הוא ה' לבדך עליון על כל הארץ". ויתגדל ויתקדש ויתרומם ויתנשא ויתעלה כבודך על כל באי עולם.

☉ [ו] לקוטי תפלות ה"ב יח ☉
 (על פי לקוטי מוה"רן ה"ב יח, להביט על הטובות -
 לעיל 'פרשת בלק' אות כב)
"לא הביט און ביעקב ולא ראה עמל בישראל"
 (במדבר כג, כא)
 - להביט רק על הטוב שבכל אחד -

רבוננו של עולם, דרכך אלקינו להאריך אפך לרעים ולטובים והיא תהלתך. מלא רחמים, טוב ומטיב לכל, אשר דרכך להטיב לבריותיך, ואתה מטה כלפי חסד תמיד, ואין אתה הפץ להביט ולהסתכל על הרע והאון שאנו עושין חסוֹשֵׁלֹם, רק אתה מביט ומשגיח על מעט הטוב שאתה מוצא בקרבנו בחסדיך העצומים, כמו שכתוב: "לא הביט און ביעקב ולא ראה עמל בישראל, ה' אלקיו עמו ותרועת מלך בו". ונאמר: "און אם ראיתי בלבי, לא ישמע ה'. אכן שמע אלקים, הקשיב בקול תפלתו".

על כן מצא עבדך את לבו עדין להתפלל לפניך, ועדין עדין על משמרתו אעמדה ואצפה לישועתך האמתית, מתי תבא אלי, שאזכה לשוב אליך באמת. אשר עליזה בקשתי מלפניך זה כמה, בכמה לשונות של תפלה ותחנונים, ועדין לא נושעת, ואני יודע שהמניעה ממני.

אבל על טובך הגדול אני נשען עדין, שתציץ ותביט ותשגיח, על מעט דמעט נקודות טובות הנמצאים בי עדין. ותעלים עיניך, מלראות ולהסתכל על רבוי

ועצם הרע שבי, באפן שתכניע ותבטל רבוי הרע, לגבי מעט הטוב שבי.

ובכחך הגדול, תתן כח למעט הטוב שבי, שיתגבר על הרע שבי, באפן שאזכה מעתה לשוב בתשובה שלמה לפניך באמת.

ותטיב עמי בחסדך בכל-עת, בגשמיות וברוחניות, לא כגמולי וכמעשי ידי הפגומים חסוֹשֵׁלֹם, רק כחסדך וכטובך הגדול וכרחמנותך העצום, אשר אין אתה מביט על הרע, כ-י-אם על מעט הטוב, ואל תמנע טוב ממני מעתה ועד עולם.

ותרחם עלי ועל כל ישראל, ותתן לי דעת שלם דקדשה, באפן שאזכה להתדבק בדרכיך הקדושים, לכל אסתכל ואביט על הרע של שום ברי-ישראל שבעולם, ולא אשים עיני כלל על מעשיו ומדותיו שאינם טובים.

רק אזכה לדון את כל-אדם לכה-זכות, ולהסתכל רק על הטוב של כל אחד מישראל, ולא אסתכל על הרע שלו כלל.

וברחמיך וחסדיך הרבים, תפקח את עיני דעתי, ותתן לי דעת שלם דקדשה, באפן שאזכה לחפש ולבקש ולמצא זכות וטוב בכל-אחד מישראל, אפלו בהגורע-שבגורעים.

ואזכה לראות ולהביט רק על הטוב שבכל-אחד, ולא אביט ואסתכל על הרע שבהם כלל. ותתן לי עין יפה וטובה, להביט על כל-אחד מישראל לטובה, את הטוב שבו אקבל בדעתי להסתכל עליו, ואת הרע לא אקבל ולא אשית עיני עליו כלל, למען אזכה להיות טוב וישר גם עם ה' ועם אנשים.

לקוטי תפלות על 'בין המצרים' ו'חצות הלילה' - יופיעו בעזרת השם בגליונות הבאים